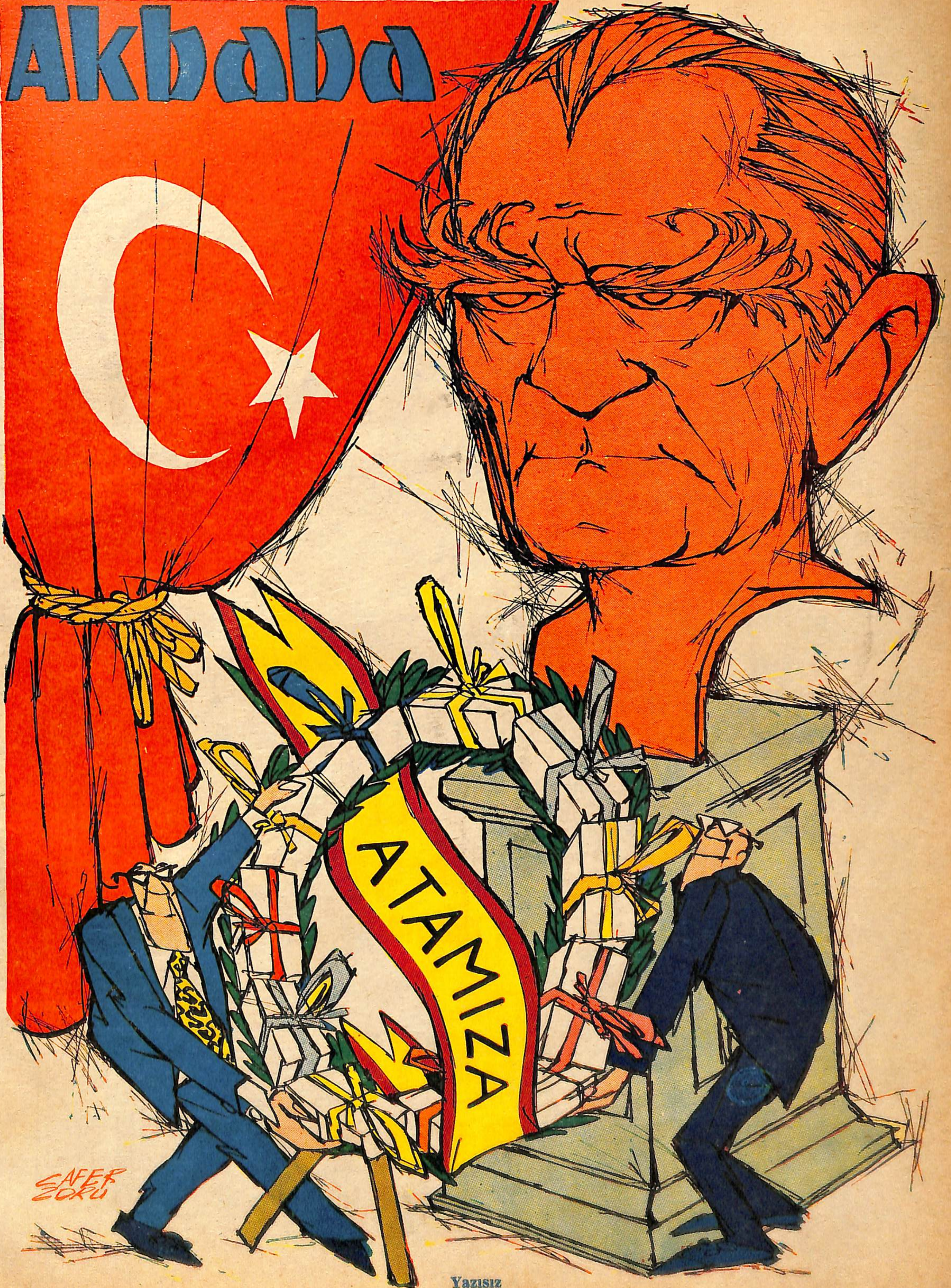


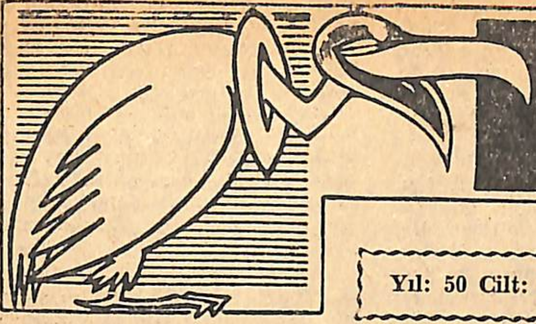
Yazısız

Talihinizin anahtarını



TÜRKİYE
GARANTİ BANKASI

(Ak. — 169)



AKBABA

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 47 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Kasım 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Ağızlar ve gönüller

SON yıllarda Batının antropoloji uzmanlarının araştırmaları sonunda açığa çıkan bir gerçek var:

Milyonlarca yıl önce ecdadımız halim selim yaratıklar iken ağaç dallarında yaşar ve tatlı meyveler yerlermiş. Daha sonra iklimin kuraklaşması ve ormanların azalması yüzünden ovalara inmek zorunda kalınca avlanmayı öğrenmiş, et yiyen yırtıcı canavarlar olmuşlar. Yani şekerli şeylerden hoşlanma bugün de barışa yatkın yumuşak huy kalıntısı, tatlıdan hoşlanmamak ise yırtıcı eğilim belirtisiymiş.

Her sabah çayımıza attığımız ak şekerin, hava yahut su gibi bol ve «tabiî» bir nesne olduğunu sanırsanız yanılırsınız. İnsanlık tarihinde şeker yepyeni bir icattır. Hele Batı bu nimete ancak Milâttan sonra yedinci yüzyılda, Araplar Uzakdoğunun şeker kamışından şeker çıkarma hünerini Akdenize getirdikleri zaman kavuşmuştur. İstanbul'un fethi sıralarında şeker Avrupa'da havyar gibi lüks bir yiyecekti. Pancardan şeker çıkarma olanağı ise ancak onsekizinci yüzyıl sonlarına doğru keşfedildi.

Batı; her zaman biz Türk'lerin cenkten başka bir şeyden hoşlanmayan, zalim, kana susamış barbarlar olduğumuzu iddia etmiştir. Onların bu inancının kalıntıları bugün bile Avrupa ve Amerika'nın bilincinden silinmiş değildir.

Gelgelelim Ortaçoğlardan bu yana Osmanlı İmparatorluğunu ziyaret etmiş Batılı gezginlerin hakkımızda belirttikleri bir başka özellik de Türk'lerin tatlıya çok düşkün olduklarıdır. Günümüzde Türkiye'ye gelip mutfağımıza hayran kalan turistler ise sık sık şöyle derler:

— Tatlılarınız hariç, yemeklerinize bayıldık. Tatlılarınız bize göre fazla tatlı!

Batılıların belirttikleri bu eğilimimiz ile yine kendi bilim adamlarının şekere düşkünlük konusundaki bulguları bizim yırtıcılığa yatkın olduğumuz iddiasını yalanlamıyor mu?

Aslında tatlıyı tuzluyu söz konusu etmeden de bizim yırtıcılıkta Batıdan baskın olmadığımızı belirtmek pek kolaydır. Ortaçağ engizisyonlarından Hitler kamplarına, Britanya İmparatorluğunun sömürgelerdeki uygulamalarından Vietnam Savaşına kadar sayısız belirtiye bakmak yeter.

Öyleyken Türk'lerin haşin, zalim, kavgacı oldukları izlenimi dünyanın bilincinden niçin silinemiyor bir türlü? Bu hep Batılıların taa Haçlı Seferlerinden kalma düşmanlıklarının etkisi ile mi oluyor?

Öyle düşünmek, kabahati ille de başkalarında arayıp öz eleştiriden kaçınmak sayılır. Hani bir atasözümüz vardır:

— Akrabanın akrabaya ettiğini akrep etmez akrebe.

O söz misali, Türk'ün Türk'e ettiği kötülükler bazan akrepleri şaşırtacak derecelere ulaşıyor. Yanılmıyorsak dünyanın hakkımızdaki izlenimini bu gerçekte aramak gerek. Batılılar eskidenberi yapageldikleri gaddarlıkları kendi yurtdaşlarından çok başka ülkelerin insanlarına yöneltmişler. Biz ise yabancılara karşı genellikle çok hoşgörülü, âlicenap, efendice davrandığımız halde biribirimizin gözünü oymayı âdeta ulusal sporumuz durumuna getirmişiz.

Bırakın uzak geçmişi, şu yüzyıldaki sicilimize bakın.

Dışarıya karşı bütün savaşlarımız savunma çabaları olmuş. İsrail'in kaba kuvvetle komşularından oburca toprak kapıp üstüne oturabildiği bir bölgede ve aynı süre içinde haklı Kıbrıs dâvamızı bile silâh gücüyle sonuçlandırmaktan dikkatle kaçınmışız.

Ama yine aynı yıllar boyunca sınırlarımız içinde gitgide daha amansızca, daha amaçsızca, daha akılsızca girmişiz biribirimize. Öyle ki, topraklarımız üstünde olup bitenlere bakan tarafsız yabancılar bile bizi günden güne gaddarlaşan Ortaçağ kalıntıları gibi görmüşler.

Kısacası, Atatürk'ün «Yurtta sulh, cihanda sulh» sloganının ikinci yarısını gerçekleştirmiş, birinci bölümünü ise yüzümüze gözümüze bulaştırmışız.

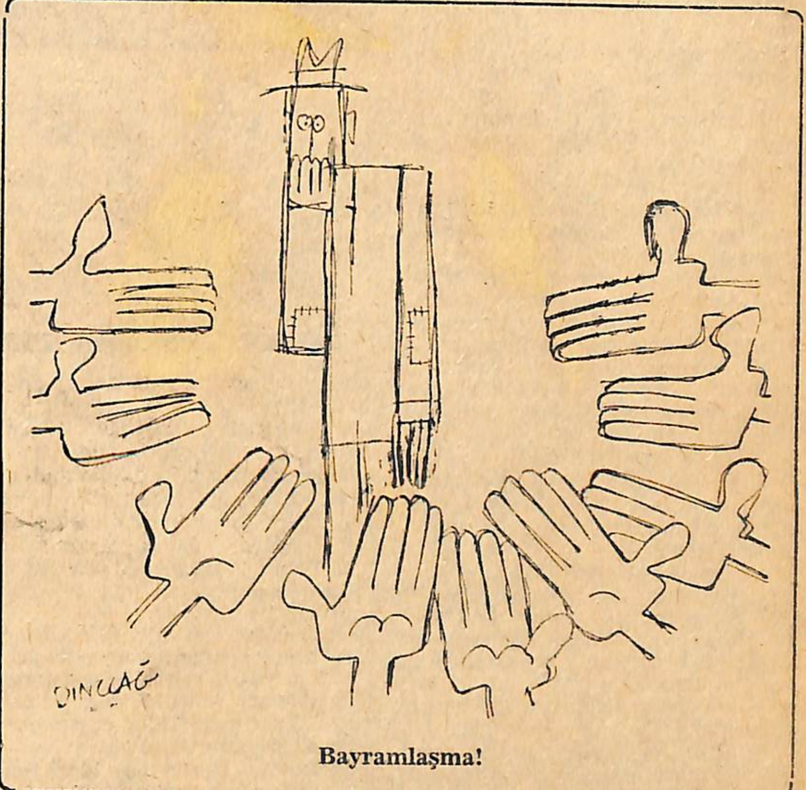
Şimdi 1972 yılının Şeker Bayramını yaşıyoruz. Şu günlerde geleneklerimize uyabilirsek; dargınlıkları unutmaya, ziyaret sırasında biribirimize şeker tutarken, ağızlarımızla birlikte gönüllerimizi de tatlandırmaya çalışacağız.

Acaba bugünlerde olsun Batılıların keşiflerinden ve görüşlerinden kendi atasözlerimize kadar birçok kaynaklardan belirtilen gerçekler üstünde soğukkanlılıkla düşünemez miyiz?

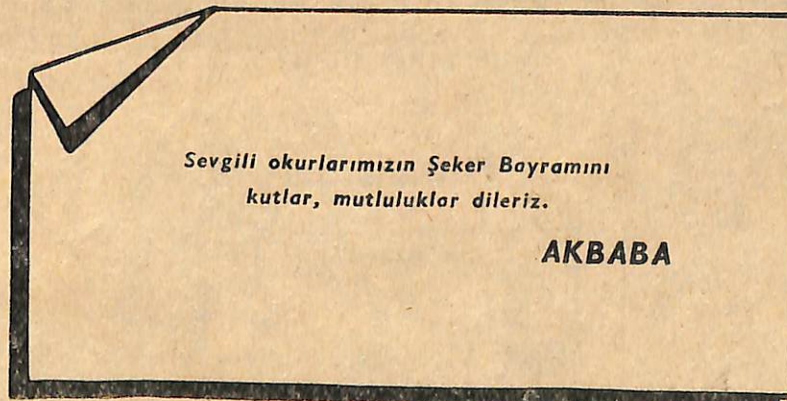
Soğukkanlılıkla, akıllıca, tatlı tatlı...

Bol şekerli bayramlar, sevgili okuyucular!

AKBABA



Bayramlaşma!





VAN... TU... TRI!

KILLI EL NASIL ÖPÜLÜR?

Muzaffer İZGÜ

BAYRAM yaklaşınca her evde birtakım hazırlıklar olur, badana, boya, temizlik, bayramlık, şu, bu... Bizim evde de el öpme hazırlığı olur... Daha doğrusu, şu yaşıma geldim, bizim peder bir türlü benim el öpmemi beğenmez, her zaman da aynı şeyi söyler:

— Sen adam olmazsın oğlum... Adam olacak insan el öpmesinden belli olur. Baksana bana, nasıl adam oldum, memleketten buraya sadece otuzbeş kuruşla geldim, ama şimdi konaklarda oturuyorum, kapımda hizmetçilerim var, altımda arabam var, bir yerde ismim geçti miydi herkes saygıyla anar, neden? Çünkü el öpmesini çok iyi öğrendim...

Bayrama onbeş gün kala, bizim peder yemekten sonra bana:

— Gel bakalım, öp şu elimi, dedi.

Şaşırmışım, hani bayram değil, seyran değil, niçin bizim peder, «gel şu elimi öp» der?

— Hayrola baba? dedim.

— Hayrolaymış, bayram yaklaşıyor bayram... Benimle beraber el öpmeye gideceksin, parti başkanımızın elini öpeceksin, sonra bakiyim, üç bakan eli öpeceksin, ayrıca benim işleri ayarlayan dört genel müdür eli öpeceksin, boru mu?

Ne yapayım, ekonomik bakımdan tamamen pedere bağlı olduğum için onun dediklerini yapmak zorundayım. Yaklaştım yanına:

— Verin öpeyim, dedim.

— Allahhh, dedi peder, şuna bak yahu, şuna bak yahu, olmayacak bu oğlan, adam olmayacak, hanım gelsene gelsene!...

Annem de çıktı geldi odadan:

— Hayrola? diye babama sordu.

— Yahu şu kazık kadar herif deli edecek beni. Yanıma gelmiş ne diyor biliyor musun, ver baba elini öpeyim, diyor...

— Ama baba dedim, siz öp demediniz mi?

— Ulan hiç insan elini öpeceği kişiye ver elini öpeyim der mi? Vallahi gözüm açık gidecek hanım, açık gidecek, şu oğlana el öpmesini öğretemezsem gözüm açık gidecek. Oğlum öpülecek ele saldırılır... Ne denli hızlı saldırırsan, karşındaki kişinin o denli hoşuna gider...

Ne yapayım, tutup da pederi kızdırmanın bir anlamı yok, geriye çekilip saldırıverdim babamın eline. O denli hızlı saldırmışım ki, peder bu kez elini tutarak:

— Çüş ulan çüş, koparacaksın be, dedi. Ulan bunun ikisinin ortası yok mu sende? Uzat bakalım elini bana... Uzat da öpeyim gör!...

Koskoca babam benim elimi öpecek:

— Aman baba yapma, dedim.

— Uzat uzat elini!...

— Yahu baba...

— Ulan bir babanın görevidir anladın mı benim şu yaptığım şey. Ben senin geleceğini düşünüyorum. Bu dünyada el öpmesini bilmedikten sonra ne bakan olabilirsin, ne genel müdür, ben nelerini bilirim nelerini, adam basit bir memurdur, amma el öpme konusunda kendini öyle bir yetiştirmiş, bu konuda öyle azimle öyle feragatle çalışmıştır ki, sonunda genel müdür olmuştur... Bak şöyle yapacaksın...

— Olmaz baba dünyada olmaz!...

Annem de katıldı bana:

— Aman ne yapıyorsun bey? dedi. Babam elimi öpmekten vazgeçmişti. Fakat:

— En iyisi sana el öpme kursu aldıralım, dedi.

— El öpme kursu mu?

— Elbette... Daktilo öğrenmenin, yabancı dil öğrenmenin kursu olur da, niçin el öpmenin kursu olmasın?

Telefonun kadranını çevirdi, karşısındakiyle konuştuktan sonra, bana dönüp:

— Tamam, dedi... Eski politikacılardan Kerim beyin yanına gideceksin, bu konuda en usta odur, seni şöyle bir haftalık kursa tâbi tutsun... Al bakalım adresini, yazıyorum...

Ne yaparsınız, aldık adresi, devrisi günü gittik Kerim beyin evine... Adam beni öyle bir odaya kabul etti ki, duvarlar fotoğraflarla doluydu... Tüm fotoğraflarda da Kerim bey el öpüyor... İsmet Paşa'dan tutun, Turan Feyzioğlu'na dek hepsinin elini öperken çekilmiş fotoğrafları var.

— Maşallah Kerim bey amca, dedim, tüm büyükleri tanıyorsunuz?

— Yaa yaa hepsiyle de çalıştım... Amma şimdi emekli olduk... Evet, sana önce nazarî bilgiler vermem gerekecek... Oturun şöyle...

Oturdum... Kerim bey bir öğretmen gibi karşıma geçerek anlatmaya başladı:

— Tarihî kaynaklar incelendiğinde, ilk el öpmenin doğu ülkelerinde bir padişahın icadı olduğu görülmektedir... Padişahın ekzema olduğu, bu yüzden de durmadan elini kaşıdığı, koskoca padişahın elinin bağlanmayacağını gören saray tabiplerinin, padişahın yanına dalkavukları toplayarak, durmadan onlara ellerini öptürdüğünü, böylece de padişahın elini kaşımasının önlendiğini yazmaktadır... Akşama değin padişah hazretlerinin elinin belki on onbeş bin kez öpülüşü, sonradan padişahta bir alışkanlık meydana getirmiş olup, o günden sonra da padişah nerede, kimi görse elini uzatmış ve öptürmüştür... Daha sonraları, padişah hazretleri, elini öpenlere bir kese altın verdiği için, tüm tebası sıraya girerek padişahın elini bir bir öpmüşlerdir... Bu arada padişahın ekzeması azmışsa da, padişah hazretleri bu el öpmeden büyük bir zevk aldığı için, ölünceye dek elini öptürmüştür... Ondan sonraki padişahlar da aynı şekilde el öptürmeye başlamışlar, bilhassa çok iyi el öpenleri, kendilerine vezir, sadrazam yaparak, tüm milleti el öptürmeye alıştırmışlardır...

Daha sonraları bu el öptürme hastalığı, devlet adamlarına da bulaşmış olup, onlar da o mevkiye gelinceye dek, ne kadar el öpmüşlerse, aynını yakın çevrelerinden istemişlerdir... Ellerini öpenlere, kimine para, kimine mal, kimine cariye, kimine eşya vermişlerse de, bazı devlet adamlarının bu el öptürme yüzünden iflâs bayrağını çektiklerinden, artık ihsan olarak, valilik, kadılık dağıttıkları görülmüştür... Bu vali ve kadılar da, gittikleri yerlerde aynı şeyleri uygulamışlar, ellerini öpenleri, vali yardımcısı, vali arabacısı, vali bahçıvanı yapmışlardır... Tarihte ilk kez, eli öpüldükten sonra: «Çok yaşa» sözcüğünü Mısır valisi Kambur Paşa söylemiş olup, bu da şunun için söylenmiştir... Paşa, elini öpen bir adamını idam ettirmek üzere iken şaka anlamında söylemiş ise de, bu söz zamanımıza dek gelmiş olup, daha ziyade İsmet Paşa tarafından son zamanlarda da bol bol kullanılmıştır. Ayrıca, «Öp babanın elini» sözcüğü de, tarihî kaynakların yazdığına göre, zifaf gecesinin ertesinde, kayınbabasının elini öpmeyen asi bir damat için söylenmiştir...

Kimlerin eli öpülür? Annenin babanın, büyüklerin elleri öpülür... Kadınların elleri öpülür... Ve en önemlisi yükselmek için seni yükseltecek olan kişilerin elleri öpülür... El öpmek de çeşit çeşittir... Birincisi, âdi el öpme ki, bu sıradan eli öpülen insanlardır. Bu tür el öpmelerde, daha ziyade yalnız boyun eğilir, o da yalnız öpülecek olan ele yetişebilmek içindir... İkinci çeşit el öpme, az yarar umduğumuz kimselerin elini öpmektir ki, bunun için de öyle fazla eğilmeye, bel kırmaya gerek yoktur. En önemlisi, yükselmemiz için bize gerekli olan el öpmelerdir ki, bizim de konumuz bu...

İnsan, el öperek neler olmaz neler? Yeter ki insan o yakaladığı eli öpmesini bilsin ve usulüne uygun olarak öpsün... Böyle ellere, hızla yaklaşmak, ama eli tutacağımız zaman, sanki bir kumruyu okşuyormuş gibi avucumuzun içine almak, sonra bu eli yavaşça kendimize doğru çekerek, dudaklarımıza değdirmek şarttır. Burada en çok dikkat edilecek şey, el üstünde asla ve asla tükürük bırakmamaktır. Onun için dudakları bir boru gibi uzatmak, sonra birazcık da çevresini büzmek gereklidir. Bu tür öpmelerde şimdiye dek öpülen el üzerinde salya veya tükürük bırakılmamıştır, bu konu tecrübelerimle sabittir... Vücudun durumuna gelince, hiçbir zaman eli fazla yukarıya kaldırmamalı, eli uzatan kişinin uzattığı yerde öpmeliyiz. Bunun için mümkün olduğu kadar eğilmek gereklidir. Eğilirken de, ardımızı dışarıya çıkarmak, eli öpülen kişiye karşı bir tür saygısızlıktır. Onun için dizleri bükmek, hattâ gerekirse yere diz çökerek öpmek, yapılacak en doğru harekettir... Ayrıca bu tür el öpüş, insana çok şeyler kazandırır. Karşımızdakinde aşırı saygı ve sevgi uyandıracağından mümkün olduğu kadar bu tür el öpüşlerini tercih etmeliyiz... Ayrıca, el öpüldükten sonra hemen bırakmak, karşımızdakinin içine birtakım kurtlar düşüreceğinden, el öpüldükten sonra, birdenbire bırakmamalı, eli yavaş yavaş aşağıya doğru indirerek, yanağımıza, çenemize sürdükten sonra bırakmalıyız. El öpme işi bittikten sonra başımızı birdenbire kaldırmamalı, bu hareketi yavaş yavaş yapmalı, bu arada gözlerimizi, sanki âcizmişiz, eli öpülen kişi, elimizden tutmazsa mahvolacakmışız pozunda, gözgöze gelmeliyiz... Bu gözgöze geliş çok önemlidir. O anda, eli öpülen kişinin içinde birtakım fırtınalar olur... Bu fırtınalar da bizi bir yere oturtur... Şayet öpülen el kıllı ise, bu da çok önemli, öpeceğimiz yeri üflemek, veya öparken herhangi bir kılı ağzımızın içine sokarak çekmek, yâni kılları rahatsız etmek çok büyük bir terbiyesizliktir... Kıllı el, her zaman kudret ve kuvvet demektir, Tanrı cümle kullarına kıllı eller öpmek nasip eyleye, âmin...

Ayrıca, bazı ellerde yağ kokusu, soğan kokusu, sarımsak kokusu, kebap kokusu bulunabilir... Çok olağan şeydir bunlar... Bizi yükseltecek olanlar çoğu zamanlar soğan, sarımsak, kebap, börek yerler... Bu bakımdan, eli soğan kokuyor, kebap kokuyor diye tiksindiğimizi davranışlarımızda belli etmesek bile, sayın büyük bunu derhal başkışlarımızdan anlar ve böylece yükselmek de şap diye ikiseksen yatar... Bazı büyükler de ellerini uzatırlarken, bilmeyerek birtakım hareketler yaparlar, sanki bu hareket, nah sana der gibidir veya sanki kül tür gibidir... Bu tür hareketlere hiç mi hiç alınmamak gerekir, çünkü büyüğümüzün de o anda birta-

HAFTANIN FİLMİ :

«Kapının arkasında biri var!»

Bayram haftası, mangal tahtası...



Ne zaman bayram gelse beni alır düşünce;
Nasıl düşünmeyeyim masraflar üşüşünce;
Ayakkabı, elbise maaşla sürtüşünce;
Sarılırım takside kazıklara düşünce...

Cüzdanı kül eyledi fiyatların yaftası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Bu bayrama kalmadı ne harçlık, ne metelik...
Her yeni zam açıyor kemere yeni delik;
Yetmez pahalılığa ne maaş ne gündelik;
Sefiller'i oynarız üç öğün, üç perdelik...

Anladık, gelmeyecek ucuzluk keratası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Et lüks maddesi oldu, ziynet eşyası balık...
İlgiliye desek biz: «Nedir bu pahalılık?»
Bakıyor yüzümüze günlerce alık alık...
Meteliksiz olsam da gülen yüzüm bayramlık...

Herifte surat asık önündeyken pastası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Kazık ye, çıkarma ses, oğuştur dur poponu;
Al eline makası, kes habire kuponu;
Onlara güzel düşer, bize kalır taponu;
Yeni basın kanunu, demokrasi tamponu...

Bu gidişe dayanmaz sustası, balatası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Bu bayram demeyiniz: «Şairimiz deli mi?»
Kim benden oy isterse; saçlısı mı, keli mi,
Senatör mü, bakan mı, yok milletvekili mi,
Ben millet olduğumdan hepsi öpsün elimi...

El öpmezse seçimde görür neymiş hatâsı...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

«Bir olalım,» dedikçe çıkardılar ikilik;
Ne zaman güven duysak yaparlar bir tilkilik;
Milleti düşünen kim, isterler emeklilik;
Yeter artık, kesin be, bitsin bu gevezelik...

Nedir bu: «İmza attım! Atmadım!» şamatası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Onların aklı fikri: «Koltuğa oturayım...»
«Halkı el pençe divan karşımda durdurayım...»
Demokrasi bu ise ben de toz kondurayım;
Onların çıkarına yüz grad konturayım...

Biraz zor atlatılır gelen seçim vartası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Dünya nimetlerinden çekmişim ayağımı;
Kestiler günden güne ekmeğimi, yağımı;
Vurguncular bu kadar kötü ve bayağı mı;
Nedir istedikleri, bir meydan dayağı mı?...

Bizi bizden götürdü hoşgörü safsatası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Olamadık milyoner başlayıp da sıfırdan;
Deterjandan, montajdan veya ıvır zıvırdan;
Vergisiz milyonları yiyemedik hazırdan;
Medet umar dururuz totodan ve Hızır'dan...

Banka ikramiyesi mutluluk salatası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!

Bu bayram mebuslara birer metreküp hava;
Kazıkçının başına geçireyim bir kova;
Eşek şudan gelene vurguncuya oklava;
Sevgili okuruma şiirimdir baklava...
Mukadder de gülerken gevşedi cıvatası...
Desem: «Bayram haftası» Anlar: «Mangal tahtası»!



Mukadder ÖZAKMAN

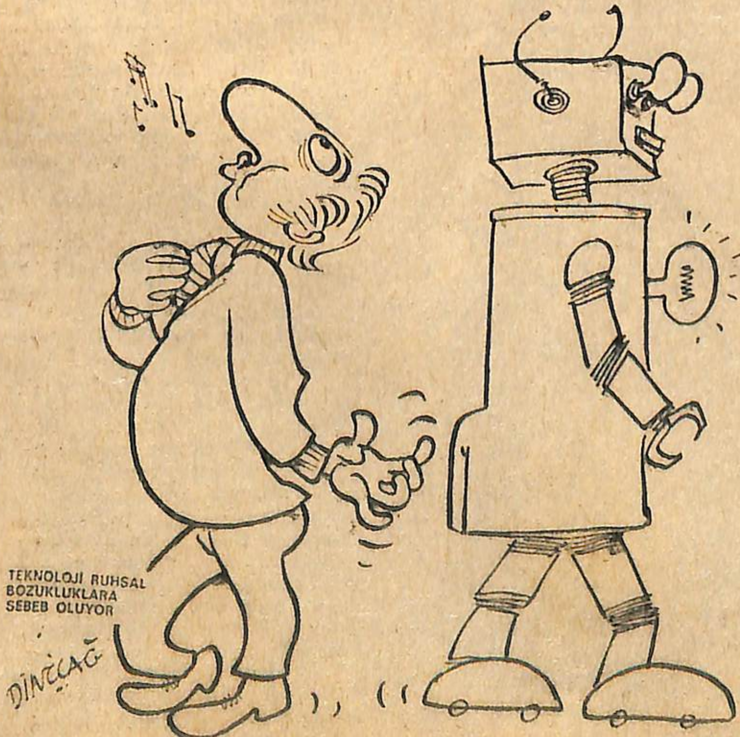
kım dertleri, kızdığı kişiler olabilir... Büyüğümüz açıktan açığa sövemiyeceğine göre, bunu birtakım hareketlerle yapabilir. Biz de tam bunun üstüne odasına girmiş, elini öpmek istemiş bulunabiliriz... Bazı zamanlar da elimize aldığımız büyüğümüzün eli terlemiş olabilir. Asla ve asla bundan tiksinmemek gerekir. Düşünülürse büyüğümüzün eli, vatan millet işlerini görürken terlemiştir ve böyle bir eli öpmek de, el öpmekten çok bir vatandaşlık görevidir... Bazan da büyüklerimizin elleri, vatan millet için çok çalışmaktan titriyor olabilir... İşte en zor şey bu titreyen elleri öpmektir. Avucuna aldığın el titremekte ve sen de bu eli öpmeye çalışmaktasın... O zaman sen de titreyen bu ele uygun olarak kafanı titretecek, hiç mi hiç falso yapmayacaksın. Onun için böyle büyüklerin ellerini öpmeye gittiğinde mutlaka ve mutlaka bıyıklarını kesmiş olman gerekir, çünkü bazı büyükler ellerine zımpara kâğıdı gibi sürten bıyık ve sakalı hiç sevmezler... Bazı büyüklerin de elleri çok etli olduğundan bir topak hamur örneği pek elde durmaz, sağa sola kayarlar. El öperken en büyük hatâ, öpülecek eli, elden düşürmektir. Böyle bir hareketin de seni gözden tamamen düşüreceğini unutmamalısın... Böyle pampal pampal bir eli öperken, dikkat edilecek şey, mümkün olduğu kadar dudağı derine saplamaktır. Eli böyle olan büyüklerin, hisleri zayıf olduğundan, ola ki, bu el öpüşü baştan savma bir öpüş olarak kabul edebilirler... Dudak hiçbir zaman orta parmağın çıkıntısına rasgetirilmemelidir. Ağzın içine giren ortaparmak çıkıntısı, büyüğü gıdıklandırabilir...

Şimdi gelelim el öpüldükten sonra yapılacak şeylere... Bir kez yerden hemen kalkmak, büyüğe karşı olasıya saygısızlıktır. Büyüğün eli bırakıldıktan sonra, içinden yirmiye dek saymak, ondan sonra yavaş yavaş ayağa kalkmak en uygunudur. Ama şayet büyük, elini öptürmüş, geriye çekilmemiş, olduğu yerde duyorsa, yerden hiç kalkmamak en uygunudur... El öpen kişi ayağa kalktığında bile belini tam olarak doğrultmamalı, büyüğün iltifatlarını beli kırık olarak dinlemelidir. Bu arada ellerin önde biribirine kavuşturulması, boynun hazan yaprağı gibi kırılması, gözlerin yerde bir noktaya dikili durması, omuzların içine çekilerek boynun kısılması, büyük adam olmanın yollarında şayanı tavsiyedir... El öpüldükten sonra da, odadan geri geri çıkılması, kapıya dek, belin kırık, boynun bükük, omuzların çökük olması şarttır... Ola ki büyük, eli öpüldükten sonra: «Çok yaşa» demiş olabilir. İşte burada söylenecek en uygun söz şudur: «Allah sizi başımızdan eksik etmesin beyefendi, Allah size uzun ömürler versin beyefendi, hepimizin ömrü sizin olsun beyefendi...»

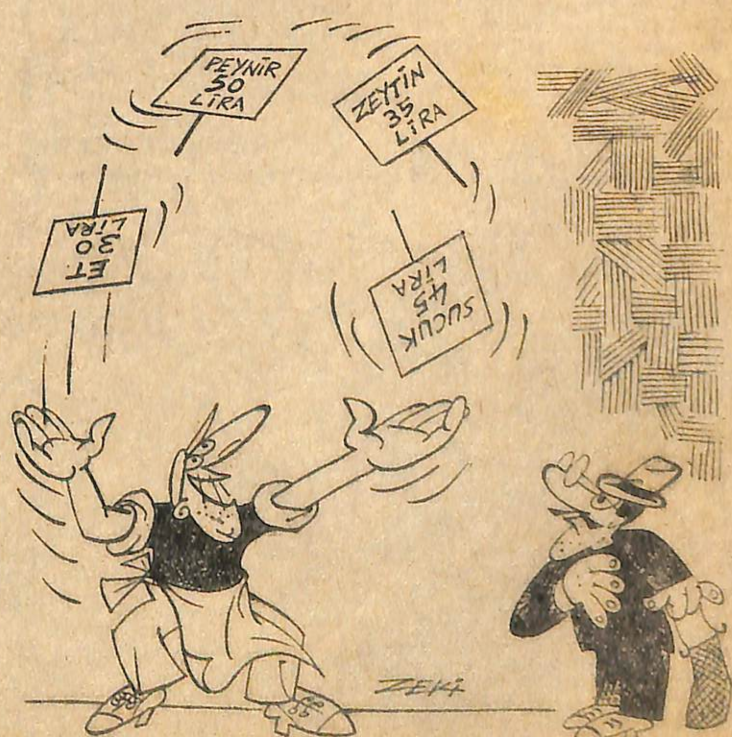
Kerim bey bunları söyledikten sonra, bu kez çalışmalara başladık... Adam, ben sanki bir büyükmüşüm gibi yanıma yaklaşıyor, elimi öpüyor, tüm bana anlattıklarını hareketlerle gösteriyordu... Gerçekten adamın el öpüşlerine baktım da, kendi kendime:

«Şayet bu adam en yüksek mevkilere çıkamamışsa, hakkını yemişler zavallının» dedim.

Muzaffer İZGÜ



ÜMİT DÜNYASI :



— Belki düşer!..

Kocanızı NEDEN Dövüyorsunuz?

NURETTİN TÜRKER

DÖVENLERE SORDUK, KENDİLERİNİ YORDUK:

DAYAK BİZİM UĞURUMUZDUR

«Yirmi Bir» ve «Bastı» oynamak için birkaç aile biribirimize gelip, gideriz. Bundan bir yıl önceydi; biz kocamla acemisiydik bu oyunların. Cebimizde yüz lira vardı, yeter de artar bile dedik. Ben hoşlanmam kumardan, kocam başladı ve on dakika sürmedi, yüz lirayı uçurdu gitti.

Üzgün döndük eve. Ay sonu, kimden borç istesen «yok» diyecek. Sabahleyin bir iştahımız açılsın, gittim bakkala. Alışveriş ederken adamcağız hem deftere yazıyor, hem de dik dik yüzüme bakıyor. Başka mahalleye taşınacağız diye şüphelenmiş. İki fileyi tıklım tıklım doldurmuşum. Hatırlıyorum da, tuhaf bir korku duymuştum o zaman. Sanki, artık hiç paramız olmayacak, ne alırsam yanıma kâr kalacak gibi...

Ayın ilk günü akşamı bizde toplanmıştık. Kumar masası hemen kuruldu. Kiminin elinde tesbih, kiminin elinde taşlı bir yüzük, kibrit kutusu, çakmak... Parayı sürerlerken «uğur» diye bunlara bağlıyorlar. Nereden aklına geldi bilmem; kocam dedi ki:

«— Hanım, gel bakayım. Şöyle omuzuma bir dokun da uğur gelsin.»

Omuzuna dokundum. Kıl payı kaybetti kocamın kâğıdı.

«— Hanım...» dedi, yine. «Bu kez hızlı vur ki, uğur tam gelsin.»

«Uğur aşkına» diye şaplağı patlattım. Hayret... Tam isabetle paraları topladı kocam. Az sonra kocam tekrar seslendi:

«— Hanım, yanıbaşımda dur. Her para basışta omuzuma değil, tam sırtımın ortasına öyle bir yapıştır ki, uğur bir yere kaçamasın.»

O geceden sonra her kumar partisinde ben kocamın tepesin- de; «vurr» demeden vurmaya başladım.

Gecelerin gündüzü de var. Kocam, işten dönüşlerinde yüzü asık, kederli gelmeye başladı. «Müdürle dalaşıyoruz hep» dedi. Bir gün de nerden estiyse, sabah evden çıkarken sırtını döndü:

«— Sırtıma bir yumruk çalsana hanım...» dedi. «Müdürü de uğurumuza bağlayalım.»

İnanmazsınız belki, her şey o günü şıp diye düzeldi. Kocam memnun, ben memnun. Fakat, meselenin acı tarafı da var. Kocam dayak yeme alışkanlığı edindi. Ona sorarsanız sigaradan beter tiryakiliği varmış. «Zam yok, terfi yok, ben bu dayağa razıyım hanım» diye de teselli eder beni. Akşamları da kumar partilerinde vurdukça vururum. «Zamlı olsun...» der. «Terfi edeyim» der, güler hep. Artık yatıp, uyuyacak, yine de dayak yemeden edemez:

«— Şurama, az yukarıya iyi bir yumruk çal da ağrısı geçsin, rahat bir uyku çekeyim» der.

Belirtmek istediğim; doymaz kocam. Lâf aramızda, ben de onu dövmesem ellerim kaşınıyor. Birisi alay yollu «dayak allerjisi» dedi. Aldırmıyorum kimseye. Neyin nesi olduğu önemli değil. Kocam memnun, ben memnun. Bazan kaşıntı iyice azar, gece yarısı uykusunda dürterim adamı:

«— Dayanamıyorum artık, kalk, elim çok fena; iki vurayım da azgınlığı geçsin» derim.

Tatlı kocam; uykulu uykulu sırtını döner, ben de kaşıntıyı yener, tekrar uykuya dalarız.

Akşamları üç öğün, sabah işe giderken hatırlı bir öğün... Kocacığım dayanıklı bir adammış. Helâl olsn... Hem ekmek paramızı çıkarıyor, hem de işlerimiz tıkır tıkır yolunda gidiyor.

Bazan kendimizi başkaları ile kıyaslarım da, bu durumumuza sevinmek mi gerek, ağlamak mı? Ayıramıyorum ki, şuna sen haklısın diyeyim. İkisi de biribirine kaynar gibi yapışmış. Sanki, biri kocam, biri de ben...

Ya, bizim dayak atma meselesi de böyle işte...

Şenay TOPUZ

Nurettin TÜRKER

RAMAZANIN ARDINDAN

SAYIN okurlar, ramazan geldi geçti... Tanrı herkese yenisini idrak eylemeyi nasip etsin. Âmin... Şimdi biz sizlere bir ramazan gününü AKBABA Televizyonundan aktarmaya çalışalım:

İstanbul'un kenar bir semtindeki «Sefalar Olsun» sinemasının önünde mahşerî bir kalabalık...

Son derece aşkî ve yeni terimiyle (seksi (!) bir film oynatılıyor... Afişler, film hakkında gerekli fikri vermeye kâfi... Sarıklı, sakallı hocalar, beyaz başörtülü, nurani yüzlü, eli tesbihli hanımlar çıplak kadınlar... Eli bıçaklı, tabancalı babayiğitler... duvarları doldurmuş.

Artistler dehşet... Meşhur vamp Beyza (asıl adı, Balat'lı Ayşe), yıldızlar yıldızı Gülter Titrer (asıl adı, Turşucunun Emine), meşhur jönprömiye Şimşek Esnek (asıl adı, terlikçi Kemal), dansözler dansözü ve güzeller güzeli oriyantal Yallah Yallah... Hepsi bir arada...

Millet, bu müthiş filmi görmek için kuyruğa girmiş. Gişe önündeki alış veriş Vergi Dairesinden beter.

Daha yeni İstanbul'a gelmiş bir Urumelili muhacır, kendisinden evvel gelip şehre yerleşmiş bir hemşerisinden (hayretle gişe önündeki kalabalığa bakarak) izahat alıyor:

— Te ne oleyeri bu deliğin önünde ba?... Haşı mı yapıleyri, yoksam erzak mı verileyri?...

— Yok be yahu, buna sinema diyeler. İçerde oyunlar oyneyri...

— Hani ya, davul - zurna duyulmiyeri...

— Üylesi değil. Bunlar gölge oyunu. Üyle dehşetli oynar ki, adamın aklı, dibinden kaçeyri... Bi kere arkadaşlarla geldikti, ağlamaktan sel gittiydi ortalıkta. Silinmeye mendil yetmediydi de çakşırın paçasına silindik valla...

— Eeee, üyle «ağlaşalım» diye mi millet gelip kakıştırıyeri biribirini?...

— Elbette ya. Üyledir buralarda âdet...

— Bâri bedava mı bu oyun?

— Ne bedavası? Beş pangnot bi adam...

— Hüüü ba... Gelsin bana o herif, çakayım çenesine bi tane. Ağlasın bedavacıktan istediği kadar... Zâri zâri...

— Olmaz üyle şey. Burada kai de büyledir. Verecen beş pangnotu ağlayacan hakkıylan.

— Kimler oyniyeri bu oyunları be yahu?

— Türlüsü türlüsü var bu sinemalarda... Başta parlak oğlanlar çıkıyeri. (Con) diyerler ona... Sonra, sekis karısı çıkıyeri...

— O Con'un karıları mı o sekiz karı dediğin?

— Sekiz değil be yahu. O sekis karısı bi tane kadın... Yâni senin anlayacağın o con'la yatan kadın. Ama bi görsen... De heeyy her tarafı meydanda. Şöyle bi baygın baygın bakıp uğlana sarıleyri, kimsede can kalmıyeri...

— Sonra?

— Sonrası ne olacak? Yallah yatağa...

— Çüş ba... Utanmaz mı bunlar bunca âlemin içinde?

— Utanmaz onlar... Oyuncu kısmına utanmak ayıpmış. İnce zenaattir bu diyeler...

Bunlar aralarında dalaşa dursunlar, gişe önündeki kuyrukta başka türlü bir dalaşma başlar... Bıyıkları eni konu terlemiş, şişman ellilik bir Ermeni madam, arkasındaki sıska bir oğlanla dalaşır:

— Ense kökümden üfleme zo... Gıdıklanaooorum...

— Ne yapalım, nefes almayalım mı?...

— Nefesini başka tarafta al. Bir de satlıcansın nesin?... Hır hır edooorsun.

— Hadi be hanım teyze patlıcanı da nereden çıkardın? Turp gibiyim evvelallah.

— Bak bak... Şuna bak... Neden teyzen olooormuşum ben senin?... Ananla göbeğimiz bir kesildi idi? Sıska cenabet sen de... Bir de karşıma geçmiş «Turp gibiyim» deor. Sen turp değil hıyarın ta kendisisin. Adama benzer yerin yoktur. Kazık kadar olmuşsun daha jantiyez nedir örgenmemişsin. Hiç, bir madamaya böyle muamele olur? Eski erkekler benim gibi janti bir madama görünces, öyle bir reverans ederlerdi ki burunlarından gözlükleri uçardı.

Etraftan öteki beriki müdahale eder:

— Hadi oğlum, o kadındır. Sen ona uyma. Biraz da açık dur.

O sırada madamın sırası gelir. Gişe önüne yanaşır. İçerde bileti verene:

— Ka yavrum, afedersin... Bu oynayan oyun çok acıklıdır? Eğer öyle ise tedarikli olayım, karşıki eczaneden lokman ruhu alayım. Yüreğim yufkadır pır pır edeorsa dayanamooooorum.

Kuyruğun arka tarafında celep Arnavut Bayram, yanında bir arkadaşıyla sıra beklemektedir. Lâfın uzadığını görünce, iki metreden fazla olan boyuyla dengeli upuzun boynunu herkesin üzerinden uzatarak:

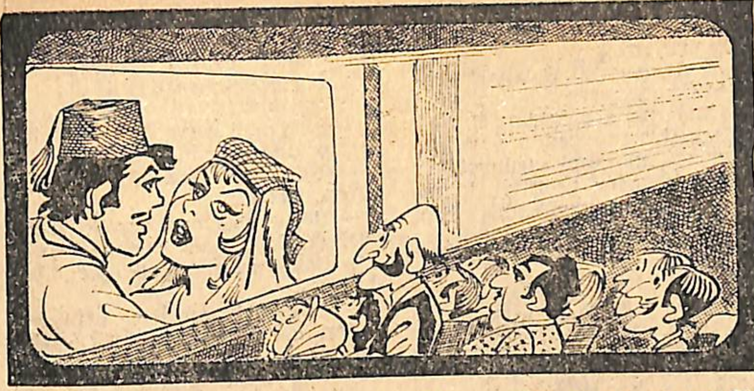
— Haydi bre kocakarı... Uzatma lâfı. Kızdıttırma adamın kafasını. Bak, mübarek günde bekler bunca insan!...

Madam, bu boru gibi sesin gel,

Akbaba TV

Yuttukları...

Yutturdukları!



diği tarafa hışımla döner. Gözlerini devirip kalabalığı araştırır. Herkesin tepesinden bakan yangın kulesi gibi Arnavut'u görür. Bütün hiddetine rağmen bu alâmetle dalaşmayı göze alamaz. Hazırladığı lâflar boğazında kalır. Hırsından soluyarak biletini alır, yürür.

Bizim Urumelililer de Arnavut da öteki seyirciler de içeriye dalarlar. Kenar semtin bu mütevazı sinemasındaki tahta koltukla. ra yerleşirler. Tesadüf bu ya, Arnavut tam Ermeni madamın önüne düşer. Urumelililer de Arnavut'un yanına... Madamın yanına da kendisi yaşta bir hanımla torunu ve 14 - 15 yaşlarında bir kız isabet eder.

Film başlar. Daha elli sene evvel demode olmuş bir melodramdır. Evvelâ jönprömiye görünür. Bir çayırlıkta koyunlar, kuzular arasında hazin hazin şarkı okuyarak dolaşır. Anlaşılan sevgilisini beklemektedir. Vak'a (fes) devrinde geçer. Oğlan da gûya o devrin kıyafeti içindedir. Sultan Aziz bozması ceket, Sultan Hamit modası kravat, bopstil pantalon, püskülü kaşının üstüne gelmiş tepesi sivri fesiyle bir hilkat garibesidir.

Aşkına ve sabırsızlığına alâmet olarak, elindeki topuz başlı bastonu sallar durur... Derken, sevgilisi gelir. O da, feraceyle çarşaf arası bir garip kılıktadır. Rejisörün gözünden kaçan modern ayakkabıları, anlayanların gözüne batar... Sevgililer biribirlerine sarılıp bir müddet böhölerle ağlaşırlar. Birdenbire hiç münasebeti olmadan bir saz sesi başlar. Yanık memleket havaları okunur. Sevgililer bir eve girerler... Osmanlı usulü sevişme, Amerikan tarzı dövüşme, külhanbey ağzı sövüşme sahneleri biribirini takip eder.

Derken, bir vamp kadın çıkar. Hemen jönü baştan çıkarır. Yatak sahneleri başlar. İş buraya gelince Arnavut'un tepesi atar:

— Ürtünün bre hayâsızlar!... Tüh... Tüh... Tüh!... diye söylenir ama, kaşlarının altından da perdeyi dikizlemeye devam eder.

Ermeni madam, taaa önüne dikilen Arnavut'un heybetli gövdesinden hiçbir şey göremez. Ümitsizce kafasını bir kaç kere sağa sola oynattıktan sonra, dayanamayıp adamı dürter:

— Zo... Ne biçim şeydir bu? Ayakta duroorsun, yoksam oturooorsun nedir? Azıcık kafanı kes de biz de görelim.

Arnavut'un arkasında kalmak talihsizliğine uğramış olan başkaları da söylenmeye başlayınca, Arnavut, ister istemez öne doğru kayıp, kafasını içeri çekerek fizik ve fizyoloji ilimlerinin imkânı nisbetinde ufalır. Ama, bu sıkıntıyla, suratına da öyle komik bir mâna gelir ki, sinema karanlık olmasa insan gülmekten bayılır.

Açık saçık sevişme sahneleri başlayınca, Ermeni madam dikkat kesilir. Derin derin iç çekerek hiçbir hareketi kaçırmaz. Sahneler açıklaştıkça Urumelili delikanlıların da çeneleri açılır:

— Te bak Mustafa ba... Nasıl saldıreyri herif...

— Vampir kariyi göreymisin? Yaylâ gibi mübarek...

Ermeni madam, bunların konuşmalarına sinirlenir:

— Zo, susun be... Zırıltının sırasıdır? Bak ne güzel kumrular gibi amooor edeooor...

— Elbette hamur eder. Bir kere almış kaz kanadına. Sen hamur etmeyi, gel de bizim küyde gör. Bi sakallı pehlivan var. Bir kavradı mı paça kasnak ya hey...

Beri tarafta hanım nine durmadan torununu çimdikler:

— Kız,, çevir başını öte tarafa. Kız kısmına böyle şeyler ayıptır.

— Aman anneanne, ne olursun azıcık ucundan bakayım.

— Kız, bunun azıcığı olmaz... Hadi çevir başını diyorum.

— Ama sen bakıyorsun...

— Sus terbiyesiz... Ben bakarım ama görmem.

Derken karşılıklı öldürme sahneleri başlar. Kan gövdeyi götürür. Mezarlar, tabutlar... Sıra sıra dizilir. Ezanlar, mevlitler okunmaya başlar. Seyircilerin kimi ağlar, kimi beddua eder... Artık filmin en lezzetli yeridir.

Ezan başlayınca, Arnavut, hemen koynundan takkesini çıkarıp başına giyer. Namaza durur gibi olduğu yerde dikilir. Urumelililer, bağdaş kurdukları yerde düzelirler... Nihayet film biter.

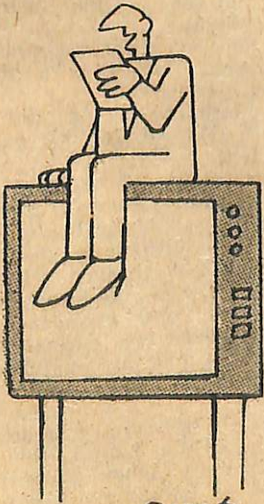
Herkes ağır ağır dışarı çıkar. Arnavut'un arkadaşı sorar:

— Nasıl beğendin mi Bayram?

— Beyenmişim efendim. Ezan var, oyun var, kuzi var... Ama çok bir yanlışlık ettiler. O koyunlarla kuzileri gördük ya... O koyunların kuzisi değildi. Biri dağlıç, biri karaman. Yutar mı celep Bayram?...

Yaman KORUR

TV — KARİKATÜR



— Televizyonda, haber programlarının biçimi değişecekmiş. —

Sonradan Görmeler nasıl Görür?

nurettin türker



DİNLEYELİM NE DEDİ :
PEDAGOG SÖYLEDİ :

GÖZLER her söze karşı iri iri açılır. Zekâyı açmak hişkisi gözde aranır yâni. Burun delikleri sürekli kabarıktır. Dudaklarda, mırın mırın ezmesi yapan kıvrımlar vardır. Gülerken niye güldüğünü anlayamazsınız. Keyfince, canı istediği veya bir şey hatırladığı için saygısızca kahkahayı basar.

Sigarasını yarım söndürür, altın kaplama çakmağı ile yenisini yakar. Size ikram etmeyi düşünür, özellikle bunu belli eder ve sonra sigara paketini önünüze atar. Sizin sormanıza kalmadan, kendi odanızda size ne içeceğinizi sorar. Kahvesini yudumlarken «höpürtü» ile karışık ceketinin kıymetli bölmesinden bir püro çıkarır, dumanını inadına size üfler. Tüm dikkati, eline verir, ara - sıra cebine sokar ve izler. İkinci bir püro çıkarıp da «al» demeden önce «ezme tatbikatı» uygular.

Oturdugu yerde tedirgindir. Ayak ayak üstüne atma biçimlerinin her çeşidini dener. Ayaklarını havalandırıp masanıza çıkaranlarına bile rastlarsınız. Nerede duyduysa «samimiyetin pervası olmaz» diye açıklar. Hele hele o ses temposu, hitabet sanatı:

«— Zatınıza derim ki; bin papel benim için mühimmattan değildir. İster ise onbin olsun anasını satam. Yeter ki, benim karı, üstüne tuttuğum avradın sinirinden kurtulsun. Artık takdiri kıymatınız bilir. İster emaneten kurtulur, ister temelli kurtulur. Yirmibin masarif ederik, karıyı götürüp bi glinike kapatırık. Bakıcı, muhafız ne kelime. Hepiciği olsun.»

Sözlerimde canlı bir örnek olsun istedim. Belirtmek istediğim, bu tipler karılarını ihmal eder, başka kadınlarla yaşar. Aile mutluluğu sorun, ya da duygusallık yönünden hiçbir değer taşımaz.

Şahsiyetin ve karakterin tam teşekkül etmediği bu kişiler, paranın rakkam hanesi ile güçlenmiş canlı bir silindir gibi çarparak, yıkarak dolaşırlar. Bu tahrip edici alışkanlıkları da onlar için reklâm sağlayacak en büyük zevktir. Aslında balon gibi kof şişkinliğe sahiptirler. Toplumda çeşitli iğnelerle çok çabuk sönerler ama, bunun farkına bile varmazlar.

Tehlikelidirler. Ne yapacakları, neye karar verecekleri kestirilemez. «Pire için yorgan yakan» deyimini bunların yakasına rozet yerine takabilirsiniz.

Bu denli hareket etmelerinin nedeni; her yerde, her zaman kendilerini tanıyacak gizli gözler olabileceği ihtimalidir. Kararları tutarsız olup, her ataklarında sanki yenmek istedikleri kine karşıdırlar. Hisle, duygu ile dolu görünen eşref saatlerinde bile incelik ayrımından eser yoktur. Özenle yapar göründükleri birçok şeyler taklit olduklarından kolayca yakalanırlar.

Haksız oldukları yerde inatla davranışları, ağız dalaşı münakaşalar yaratmaları, karakolluk olsalar bile çevresinin duyabileceği olaylar çıkarmaları, küçük dünyalarının büyük havasıdır. Kendi kişiliklerinde kabul ettikleri kahramanı ne zaman, nerede ispat edebileceklerini bilemediklerinden; başkalarının dürüst çabalarını ezmek, kendi yargılarına oturtmak için olağanüstü faaliyet gösterirler. Yararlandıkları yollarda aklınıza gelebilecek her çeşit perdenin açılan renkleri mevcuttur.

Ruhsal yapılarında paradoksal çıkmazlar çok azdır. Sıkıntılarını saklayamazlar, dillerindedir. Şekil olarak aradıkları, candan belleyecekleri bir dosttur. Arkadaşlık için değil de, dert dinleyecek biri olsun yeterlidir. Bu nedenle, ilk rastladıkları bir kimseyle «Sana kanım kaynadı» diye, kırk yıllık tanıdık gibi sohbet ederler, bir boynuna sarılmadıkları kalır.

Sonradan görmeler nasıl görür? demiştiniz. Ben de o duruma mı düştüm şimdi?

N. T.



Taban ve tabanca!

İLK PROFESYONELLİĞİM

YALÇIN KAYA

2 Ağustos

SEVGİLİ defterim, seni bir haftadır boşluyorum. Bu bir hafta da hayli ilgi çekici geçti. Burdur yolunda beş İsveç'li kıza rastladım. Minibüsleri bozulmuş. Benzin filtresi tıkanmış. Temizledim. Araba çalıştı.

Onlar da Antalya'ya gidiyorlarmış. Kısa zamanda arkadaş olduk. Zaten İsveç'te çalıştığımı duydukları anda bana yakınlık göstermeye başlamışlardı. Beni bir çeşit vatandaşları sayıyorlardı... Kamp kuracaklarmış. Ben motelde kalmayı düşünüyordum. Kendilerine katılmamı istediler. Fazla battaniyeleri varmış. Minibüste yatabilirmişim. İstersem, bana çadırlarında da yer verebilirlermiş. Deniz yatağında yatarmışım. Fakat minibüs daha rahatmış.

Ricalarını lûtfen (!) kabul ettim. Yaşadım be! Gun hariç, hepsi bebek gibi. Ama Gun'da bir vücut var, insana nara attırır.

İki araba, yola düştük. Antalya'nın batısında çamlarla çevrili bir küçük koy bulduk. Denizi, kumu enfes. Kayalar arasında güzel bir de pınarı var.

Medeniyetten kilometrelerce uzaktayız. Elimizdeki erzak bize on gün yeter. Antalya'ya uğradığımızda gereken şeyleri almıştık. Bitince, gider yine alırız.

Ekmek yerine patates yiyoruz. Türkiye'de de patatesten kurtulamamıştım.

Fakat kendimi cennette sanıyorum. Her gece içlerinden biri, beni minibüste ziyarete geliyor. Bazı geceler, ziyaretlerin sayısı ikiye, üçe yükseliyor. Gündüz de ormanın derinliklerinde kaçamaklar yaptığımız oluyor. Krallar gibi yaşıyorum.

Günler niye sadece 24 saat Allahım?...

Yalnız dün canımı sıkan bir şey oldu. Üç köylü delikanlısı, bizim kampı keşfetti. Bütün gün oralardan ayrılmadılar. Beyaz donlarıyla yüzdüler, güneşlendiler, gazel attılar, kızlara bakıp «Ah ulan, ah! Adalet mi bu?!.» diyerek tüylü göğüslerini yumrukladılar.

İsveç'liler ilgi gösterecek oldular.

— O tarafa bakmayın, dedim. Dağa kaçırıp perişan ederler sizi.

Yakında köy de yok. Bunlar nereden çıktı?...

Bir iki lâf söyleyip bu yaptıklarının eşeklik olduğunu kendilerine anlatmalıyım. Defolup gitmezlerse, jandarmaya şikâyet ederim.

6 Ağustos

Kendimi biraz halsiz hissediyorum. Her tarafım kırık. Burnum akıyor sa, grip diyeceğim. Ne acaba?

Kızlar işin tadını kaçırdı. Dudağını ıslatan minibüse dalıyor. Baştan arabaya sadece geceleri geliyorlardı. Şimdi artık gecesi gündüzü kalmadı. İçeriye dalıp perdeleri çeki çekiveriyorlar.

Birden hararetlenmelerinin sebebini denizin iyodunda buluyorum.

Delikanlılar bugün gözükmedi. Konyaaltı Plâjına inmiş olacaklar. Pazar ya...

Onlarla muhakkak konuşmalıyım. Memleketimize misafir olarak gelen turistlere karşı böyle mi davranılır?... Kendilerini anlamıyor değilim. Ancak kadın görmek istiyorlarsa, gelsinler, efendi gibi yüzüp eğlensinler. Bakacaklarsa da, usturuplu baksınlar. Medenî bir şekilde...

8 Ağustos

Halim harap. Turşu gibiyim. Bir yatsam, altı ay uyanmayacağım. Bu durumda gözümü kırpmaya bile korkuyorum. Zira kızlar «Uykun gelmiş. Git uyu.» diye beni minibüse yollamaya kalkıyorlar. Sonra da tek tek ziyaret ediyorlar.

Köylüler bugün biraz daha ötede denize girdiler. Kızlara bizim delikanlıları nasıl bulduklarını sordum. Kristina:

— Bimem ki... dedi. Bakabilsem, fikrimi söylerdim.

— Bak, ne bakmıyorsun? dedim.

— Bakma diye tenbihledin ya...

— Yok artık deve! Bakmayla dağa kaçırırlarmış ya...

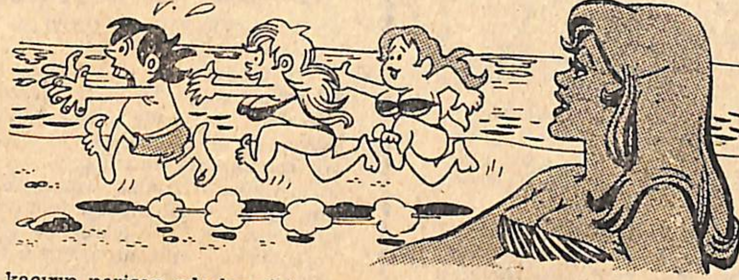
— Dağa kaçırırlarmış?!.

İsveç'liler, bir göz attılar. Brita:

— Kasketlisinin vücudu fena değil, dedi. Oh, ne güzel sarılınır!

Kızların bakması üzerine köylü gençler rahatsız olmuşlardı. Elli metre kadar ileriye taşındılar.

Enayi herifler ne olacak!



9 Ağustos

Delikanlılara el sallaması için Maja'yı teşvik ettim,

— Allah korusun! dedi. Darmadağın olmaya niyetim yok.

— Daha neler. Sen bizi vahşi mi sanıyorsun?

— Dağa kaçırılırsa...

— El salladın diye öyle mi?... Çocuk olma.

Maja'nın cesaret edemediği şeyi Svea yaptı. Köylüler baştan savma karşılık verdiler. Hemen arkasından toparlanıp gittiler.

Ne sersem şey bunlar yahu! Bir fırsat bulup kulaklarını çekmeli. Misafire karşı böyle mi yapılır?

13 Ağustos

Türkçe «merhaba» diye seslenmelerini istediğim zaman kızların kaşları çatıldı:

— Asla! dedi Kristina. Sen belki bizden bıktın ama, biz hayattan bıkmadık.

— Yâni «merhaba» derseniz ne çıkar?

— Nasıl ifade edeyim?... Aman canım, dağa kaçırırlarmış ya. Sen söyledin.

— Yapma rica ederim. «Merhaba» dedi diye adamı dağa mı kaçırırlar, canım?!.

Aralarında anlaşıp hepsi bir anda «merhaba» diye seslendiler. Bizimkilerin şaşkınlığı görülecek şeydi. «Merhaba ablalar!» deyip öteki koya kaçtılar.

Yarın onlarla konuşacağım. Bu böyle sürüp gitmez. İsveçliler beni öldürecekler.

14 Ağustos

Gun, güneş banyosu yapıyordu. Yabancı gözüyle baktım: Bu hatlar insanı çıldırtır. Kızartma makinesindeki pilice benziyor. Ama şu kıvrımlar, girinti, çıkıntılar artık bana bir şey anlatmıyor. Bendenizde anlayacak, dinleyecek hal kalmamış. Kulaklar iyice aşağıya düştü.

İsveçli kıza:

— Sutyenini çıkar da yan, dedim. Hiç değilse, sırtını öyle yak.

— Ne?!. diye haykırdı. Ne yapar sonra onlar?...

— Böyle düşünmekten ne zaman vazgeçeceksiniz siz kuzum? dedim.

— Daha on gün önce şey diyordun ya.

— Kıskançlıktan öyle demiştim. Sizleri kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Acı bir şekilde güldü:

— Şimdi de elden çıkarmaya bakıyorsun, değil mi?

— Yok yahu, tabiattan yararlanmanızı istiyorum. İsveç'te bu güneş nerede?!.

Yüzükoyun yatmıştı. Mayosunun üst kısmını çözdüm. Ses çıkarmadı. Kristina kıyıda bulaşık yıkıyordu. Tencerelerden birine doldurduğum suyu Gun'un üstüne boca ettim. Kız, çığlık çığlığa fırladı. Beni kovalamaya başladı. Belden yukarısı tamamen çıplaktı. Köylülere doğru koştum. Gun takip etmedi. Yine kumlara uzandı.

Ben İsveçliye bakarken, delikanlılar toz olmuşlardı. Çamlığın içindeki kayalıkta bir baş göründü. Dikiz pususuna yatmışlardı. Ormanın arkasından dolanıp kayalığa vardım. Üçü de oradaydı.

— Kolay gelsin! diye seslendim.

Sıçradılar. Kasketli konuştu:

— Ağbey, aklımızı aldın. Zaten az bi aklımız galmıştı.

Kumsalı işaret ederek sordum:

— Yavru nasıl, yavru?...

Gençlerden biri:

— Ağbey, dedi, biz senin polidikanı annamadık. Önce bi sert girdin. Bakıyoz diye bozuluyodun. Sonra yumuşadın.

— Eriyip yok olmadığıma şükrediyorum, dedim.

Öbür delikanlı:

— Düşmanın insafsız ağbey! diye gülümsedi. Bire beş saldırıyo. Ama gabahat sende, Bize ekşi baktın. Gözümüz gorkmasaydı, yardıma gelirdik.

— Çocuklar, şimdi onu bunu bırakın. Vaziyet berbat. Aranıza iki kişi daha alıp bu akşam bizim oraya gelin.

Biribirlerini neşeyle yumrukladılar. Kasketli akıl etti:

— Peki, biz beş gişi olursak, sen ne olcan ağbey?

— Ben emekliye ayrılacağım, şeker kardeşim. Böööyle sırt üstü yatacağım. Çoktandır hasret kaldım.

— Gelincek ne olcak? Hemen aşaa çekelim mi?

— Yok yahu, öyle olur mu?!. Dansa kaldıracaksınız. Ondan sonra her şey kendiliğinden gelir.

Kayalıktan inmeye koyuldular.

— Durun yahu, ne kaçıyorsunuz? diye söylendim.

— Ağbey, sen dalga mı geçiyon? dedi kasketli. Dans gim, biz gim?!.

Kolunu yakaladım:

— Gel birader. Dans, zor bir şey değil ki... İki sol, bir sağ yaptın mı, tamam!

Karşıma aldım. Gösterdim:

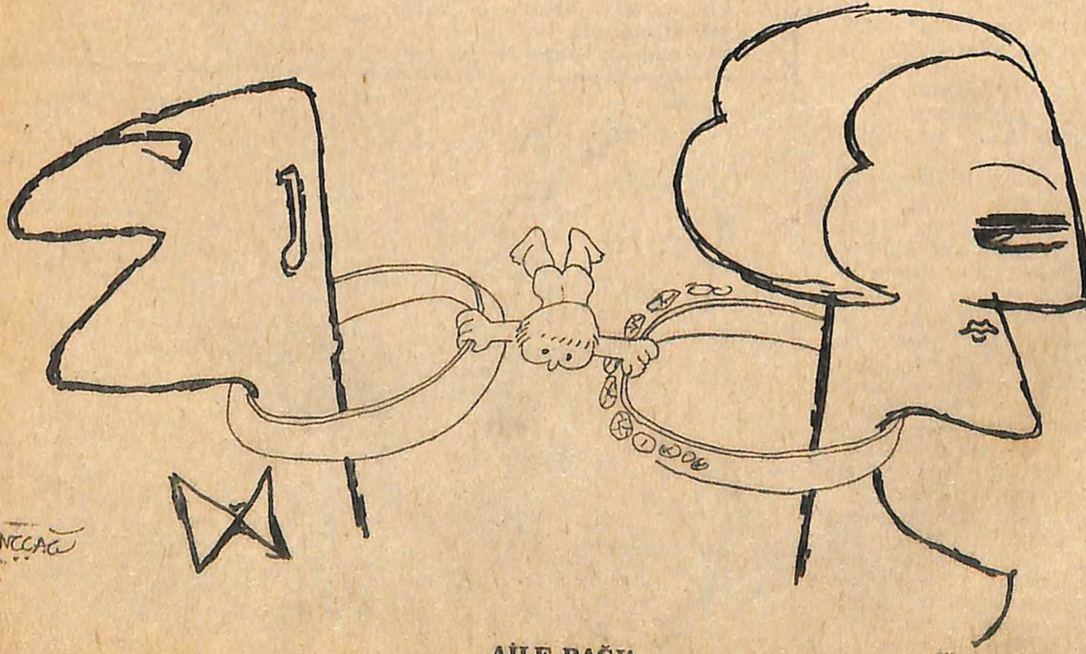
— Şimdi ben kadınım... Bir iki, bir! Bir iki, bir! Aferin bak oluyor. Bir iki, bir! Elini şuraya koy.

Bu arada biraz nasihat çektim:

— Öteki hikâyeye geçince, yumuşak olun ha. Yoksa elinizden kaçırırsınız... Çimdik yok, ısırmak yok, sıkmak yok, koparmak yok, bükmek yok, vurmak yok, burmak yok, toslamak yok.

— Oooo, bi de «avrat yok» de bari! dediler. O yok, bu yok. Ne var, onu söylesene?!. Ağbey, bu iş, gölgeynen güreş dutmak gibi bi şey olcak galba.

Güneş battıktan az sonra geldiler. Heyecanlıydılar. Koyunlar gibi biribirlerine sokulmuş, duruyorlar-



AİLE BAĞI!

dı. Açılmaları için gevezelik edip kendilerini güldürdüm.

İlk dansı ben Kristina ile yaptım. Bizi kasketli ile Brita izledi. Sonra ötekiler...

Kristina'yı boşta kalan gence havale edince, gittim minibüse yattım.

15 Ağustos

Akşam üstü kasketli yanıma geldi:

— Ağbey, dedi, govmak gibi olmasın ama, sen buralardan gitsen eyi olcak. Arkadaşlar birez gıskanç da... Seneye yine bekleriz. Yalnız altı avrat getir de, seni gine bööle uğurlamayalım.

Sevinmedim desem yalan olur. Kızlara İstanbul'da randevum olduğunu söyledim. Arabaya bindiğimde herkes memnundu. İsveçlilerin göbeklerinde beşibiryerdeler sallanıyordu. Altınları boyunlarına takmayı orijinal bulmamışlardı. Bellerini daha uygun görmüşlerdi.

Antalya'ya girerken gömleğimin cebinde bir şişkinlik hissettim. El attım. Beşyüz lira çıktı. Asâbım bozulmuştu. Geri dönüp parayı suratlarına atmaya karar verdim.

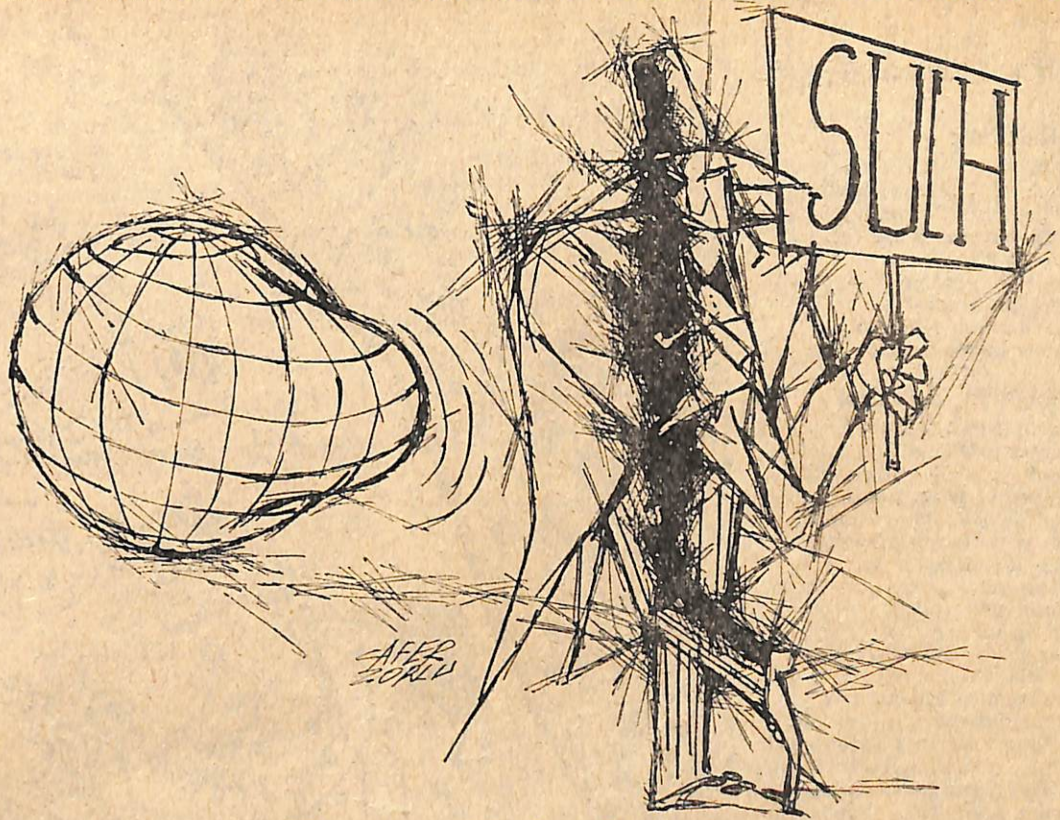
Koy'a giriyordum. Kurşunlar vızıldamaya başladı. Tersyüz ettim.

3 Eylûl

Soyadlarını bilsem, parayı İsveç'ten postalayacağım. Bilmiyorum... Ne çirkin şey! Para ne oluyor? Ben kadın mı satıyorum?!.

Haydi, bir şövalye yüzük alsalardı, neyse. O da beşyüz liralık olsun, zararı yok. Hediye başka, para başka.

Yalçın KAYA



— Seks yapan politikacılar sulhsever oluyormuş. —

YELPAZE

ÜSTÜNÜZE ÂFİYET !

★

KADINLARA bayılırım ama durgun su hiç sevmem; bulanık olur, böcek üretir, şırıltısı yoktur.

Toplumun şartlandırması yüzünden cânım kadınların, kızların pek çoğu durgun su gibidirler: Kafaları işlemez, duyguları ışıldamaz, kendilerine dönük ruhlarında ıvır zıvır kaygıcıklar kaynaşır.

Biz Cumhuriyet döneminde kadın — erkek eşitliği diye bir slogan tutturduk ama, uygulamadaki sonuçlar pek parlak değil. Yetişme, çalışma ve kazanma olanakları bakımından kadınlarımızla erkeklerimiz ayrı ülkelerde yaşar gibiler hâlâ.

Büyük merkezlerimizde yaşayan ve iyi kötü okumuş sayılan kadınlarımızla kızlarımıza bile nasıl bir kafa düzeyinin lâyık görüldüğü onlar için hazırlanan yayınlardan bellidir. Kadın kitapları, kadın dergileri, gazetelerin kadın sayfaları hep durgun su kokularıyla doludur ülkemizde.

Hele ev kadınlarımız ve kızlarımızla dertleşen bir Abla'nın çeyrek milyon satışlı bir gazetedeki köşesi var ki, orada her gün dile getirilen kaygı ve duyguları okumuyorsanız dünyanın birinci sınıf mizah kaynaklarından birinden yoksun kalıyorsunuz demektir.

Geçenlerde bir yerde yine o gazete elime geçince hemen Abla'lı köşeyi hatmettim. O gün hanımlarımız en çok gönül ve sağlık konularından dertlenmişlerdi. Nişantaşı'nda K. Meral bakın ne soruyordu:

— Çalıştığım yerde bir gençle tanıştım. Onu hemen sevdim. Ama evli, iki de çocuğu var. Karısı ile hiç mesut değilmiş, boşanacağını vaad etti... Ne yapacağımı bilemiyorum?

Abla'nın cevabı:

— Ne yapacağınızı bilememekte haklısınız... Her evli erkek genç bir kızla tatlı vakit geçirmek istedi mi, ille karısıyla hiç geçinemediğini ileri sürüp, boşanıp o genç kızı alacağını vaad eder... Boşanıp sizinle evlenecek olsa bile, birkaç sene sonra aynı şeyi size yapmayacağını kim temin eder?

Kimse temin edemez tabiî. Ama zararı ne olur? O zaman da yeni bir genç kız, Abla'ya aynı şeyi sorar; gazete yeni bir okuyucu kazanır.

Amasya'dan K. Ü. G. nin derdi:

— Ahmet'e deli gibi âşığım. Ama bir senelik beraberlikten sonra benimle ilgisini kesti; ona resimlerini geri gönderdim. Şimdi arkadaşı Nâdir benimle çok ilgileniyor. Ondan hoşlanıyorum ama, Ahmet'i de unutamıyorum ki... Hangisini tercih etmeli bilmem?

Cevap:

— İkisini de unutup bir üçüncüsünü beklemeniz en iyisi.

Evet... Beklerken de boş durmayın, böyle şeyler okuyun. Yalnız dua edin, Nâdir de Abla'nın köşesini izlemekte olmasın.

Kadıköy'den Nesrin, kocasının kendisiyle hiç ilgilenmediğini, sadece alay ettiğini, aksi gibi üç dört aya kadar bir çocukları olacağını yazarak ne yapabileceğini soruyor. Ablanın öğüdü şöyle:

— Son derece sâkin olmaya gayret ederek çocuğunuzun dünyaya gelmesini bekleyin. Zira asabî bir gebelik sinirli bir çocuk yetişmesine sebep olur.

Vallahi Nesrin hanım ne der bilmeyiz ama, o bu cevabı okuduktan sonra çocuğu zır deli doğarsa biz şaşmayız.

Sağlık üzüntüleri daha da yaygın. Kadınlarımıza kızlarımıza tıp tarihinde duyulmamış illetler musallat olmuş. Urfa'lı K. M. L. Ü. diye dört adlı bir hanım acıktıkça ayaklarının titremesinden şikâyetçi. Dikkat buyurun: Bacaklarının yahut dizlerinin değil, ayaklarının titremesinden!

Abla ona yanında bol şeker bulundurarak acıktıkça ağzına atmasını salık verip:

— Bütün sıkıntınız geçiverir, diyor.

Açlığı belki geçer ama, bize öyle geliyor ki bu hanımın bütün sıkıntısı açlık değil galiba...

Sivas'tan «Albümin Demeyin» rümuzu ile yazan hanımın derdi çok daha tüyler ürpertici: Gözleri şişiyormuş. (Tıpda göz şişmesi diye bir şey duyulmuş mudur, bilmiyoruz.) «Albümin Demeyin» Hanım sözünü şöyle bağlıyor:

— Sakın albümin demeyin, çünkü değilim!

Abla'nın teşhisi: Âsâp bozukluğu.

Muhtemeldir. Hele bir albümin diyelim; bakalım ne olacak?

«26 Yaşındayım» rümuzlu kızımız kirpiklerinin kepekli oluşuna üzülmekte. Bu felâkete karşı buyurun Abla'nın reçetesini:

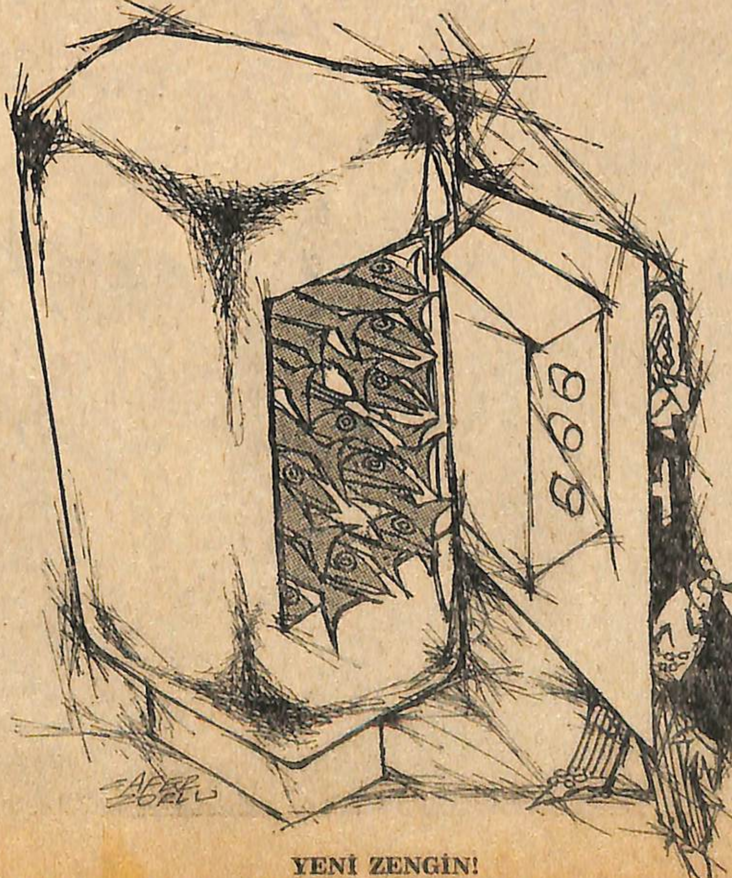
— Sabah akşam kirpik diplerine kortizonlu bir göz melhemi sürün. Gene sabah akşam kirpik diplerini bademyağı ile uğuşturun. Çekirdekli kuru üzümü kaynatıp süzerek için. İçine de kınakına katın.

Doğrudur. Öylece ya kör olur, kirpiklerinizin kepeklerini görmekten kurtulursunuz; ya da içine kınakına katılmış çekirdekli kuru üzüm çorbası midenize öyle bir ağrı verir ki, böyle şeyler düşünecek haliniz kalmaz...

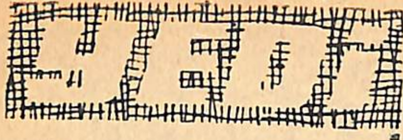
Aslında dert değil canım Abla'ya anlatılan illetler. Allah insana kepekli bir vermesin!

Refik ERDURAN

Bir çift torik 500 liraya satıldı. — Gazeteler —



YENİ ZENGİN!



PAZARTESİ :

İsterseniz bu haftalık da siyasal partilerimizin kutlama mesajlarından küçük birer bölümünü alarak başlayalım bayram yazımıza:

— A.P. —
İradenin sandığı
Sandığın iradesi
Vatan millet Sakarya
Va mı bunun ötesi?

* * *

Geleceğe bakalım

2 - 0'lık Lüksemburg maçı bitti, spor dünyamızdaki çalkantı bitmedi. Nerdeyse rövanş maçına çıkacağız ama dedikoduyla uğraşmaktan, çalışmaya vakit bulamıyoruz ki...

İnsafsız yorumlar yapılıyor.

Ölçüsüz eleştiriler yapılıyor.

Kişide moral bırakmayan suçlamalar yapılıyor.

Nedeni ortada.

19 yıldır önüne gelene yenilen bir küçücük ülkenin futbolcuları, dev Milli Takımımızı yensin, ha?

Bir, bunu hazmedemiyoruz işte.

Oysa konunun derinliğine inen yok. Malûm, aylardan mübarek ramazan... Bizim sahaları andıran bir sahaya çıkmışsın. Tribünlere şöyle bir bakmışsın, dalgalanan bayraklarıyla, ellerinde taşıdıkları dövizleriyle, bağırıp çağırmalarıyla seyredenlerin tümü kendi seyircin.

Eee, iftar yaklaşmış. Kafalar dumanlanmaya başlamış. Yol yorgunluğu da çökmüş mü üstüne! Karşında birileri top koşturuyor ama Fenerbahçeli mi, Galatasaraylı mı, Beşiktaşlı mı belli değil.

O ara her nasılsa maçı naklen anlatan bizim spikerin «Top atıldı» dediğini duyuyorsun, zeytin tanesi niyetiyle gelen topları içeri almaya koyuluyorsun.

SALI :

— C.H.P. —
Topraksız köylümüzle
Dul, bekâr, evlimizle
Refah sağlayacağız
Seçim bildirgemizle.

* * *

Bakan mı, bakılan mı?

Vatandaşın yurt dışına gidenini çok gördük ama, el emeği, göz nuru dökerek kazandığı üç beş kuruşu, bilmediği bir ticarete dökenini görmedik.

Dolandırılan insan çok gördük ama, dolandırıcının altı kelimesine bir servet bağışlayanını hiç görmedik.

Sağolsun bu eksiğimizi de, Muş'tan kalkıp taa Almanya'lara giden bir vatandaşımız tamamladı.

Münih'te karargâh kuran dolandırıcılar bizimkini ticarete mi, yoksa çapkınlığa mı pek hevesli görmüş olacaklar ki, el altından bir acayip gözlük uzatıp, «Bu gözlükle bakan, kadınları çırılçıplak görür» demişler.

Gözlüğü sınamaya vakit bile bulamamış Muş'lu... Bir pazarlık, bir pazarlık... Tüm serveti olan üçbin mark'ı saymış, gözlüğü almış.

Şimdi bar bar bağırıyor «Dolandırıldım!» diye.

Niçin? Henüz hiçbir kadını çıplak göremediği için...

Hey gidi Muşlu Ali, satıcıların yanlışını biz düzeltelim bâri...

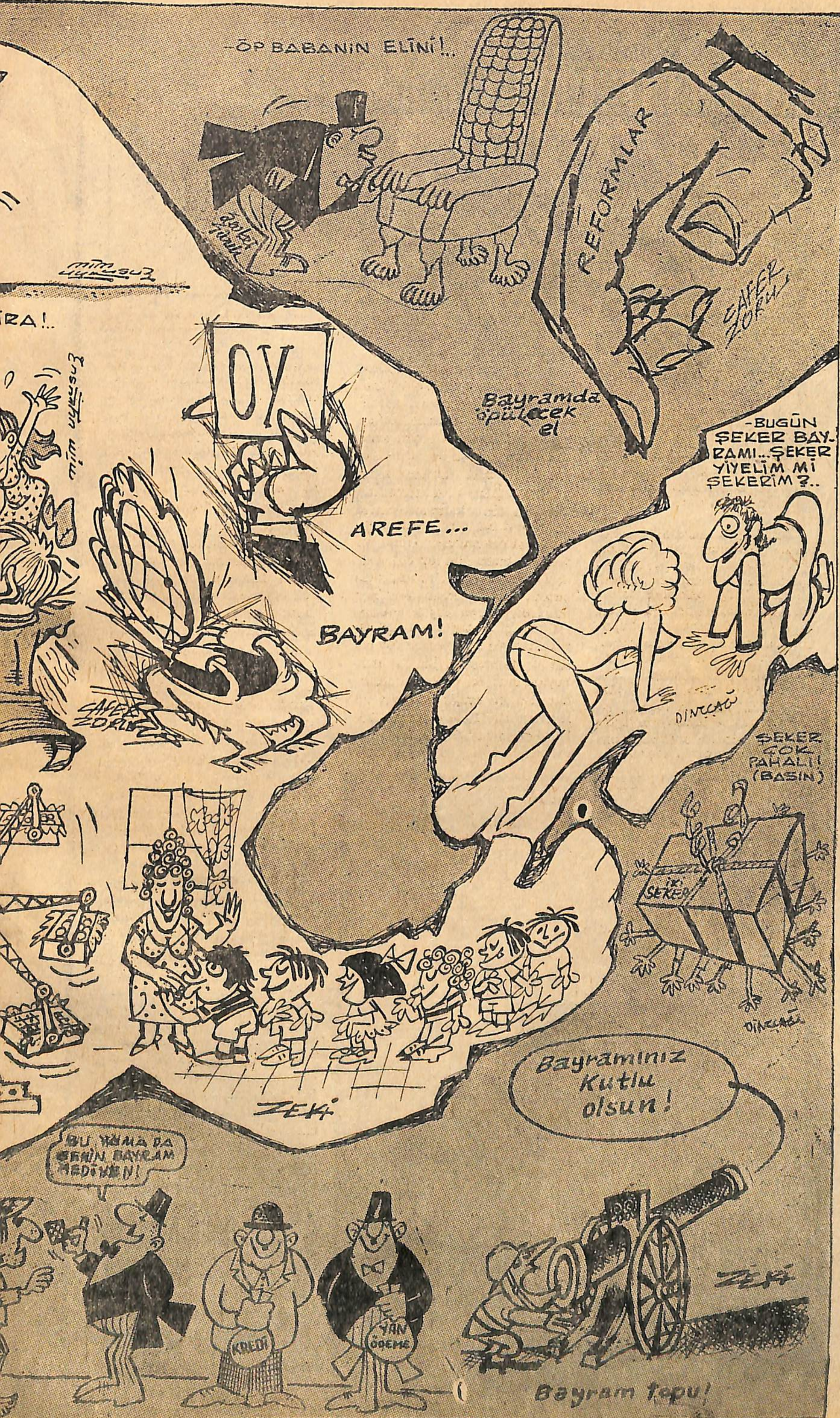
Gerçi bir çıplaklık var ama, kadınları çıplak görmez bu gözlüğü takanlar. Tepeden tırnağa soyulmuş görür gözlüğü takana bakanlar!

ÇARŞAMBA :

— D.P. —
Bayramdan dileğimiz
Güldürsün feleğimiz
Sadece at'la, nal yok
Bak hazır eğerimiz.

* * *







Ellerimizi açalım mı?

Yeşilköy Havaalanında yapılan aramada çantasından 16.000 mark çıkan İsviçre yolcusu kadın, «Bu paraların çantama kimler tarafından ve niçin konduğunu bilmiyorum» demiş.

Aman bayan Allahaşkına doğru söyle: Gerçekten Tanrının bir lûtfu mu bu?

Hemen birer boş çanta uydurup Yeşilköy'de alalım soluğu!...

PERŞEMBE :

— M.G.P. —
Yangın körükle sönmez
Partimiz tâviz vermez
Sen dağıt kaşıkları
Pilâvdan kimse dönmez.

* * *

İki tarafa da yazık

Yurdumuzdaki iş kolları içinde hastalığa en elverişli olanı postacılıkmış.

Başta telefon santrallarında çalışan memureler geliyor.

Zaten telefon dendi mi, numarayı bağlayan da, arayan da yatağa düştü demektir.

Havanın bulutlanmasından rutubet kaptı mı hatlar, konuşacak olanla konuşturacak olanı ancak hastane paklar!

Biribirlerine demedikleri sözü, etmedikleri hakareti bırakmazlar ki...

CUMA :

— M.P. —
Dersek, yerinde deriz
Rakibi toz ederiz
Sesimiz çıkmıyorsa
Hasta da liderimiz...

* * *

Sıra onlarda

Amerika'da her altı saatte bir kişi eroinden ölüyormuş.

O altı saatte bir ölenleri kurtarmak amacıyla haşhaş üretimini yasakladık zaar.

Merak ettik; bizdeki trafik kazalarını dikkate alıp, dokumacılığa mı başladı Amerika'da otomobil yapan fabrikalar?

CUMARTESİ :

— C.P. —
Estek köstek diyerek
Her kılığa girerek
Bir bayram kutluyoruz
Göğsümüzü gererek.

* * *

Tersi de olabilirdi

Bir röportaj başlığı:

«Amerika'da milyoner oldu, Türkiye'de Dârülaceze'ye düştü.»

Neyse ki vatanı...

Tersi olsaydı sanırız, Amerika'ya yaklaştırmazlardı bile meteliğe kurşun atanı!

PAZAR :

— Y.T.P. —
Üyeyi, aidatı
Yitirdik tüm sıfatı
Vatandaş, bize yolla
Fitre ile zekâtı.

* * *

Değişecek ya...

AP. iktidara gelirse, 3. Beş Yıllık Plânı değiştirecek.

DP. iktidara gelirse, 3. Beş Yıllık Plânı değiştirecek.

Diğerleri de aynı işlemi yapacaklarını üstü kapalı da olsa söylüyorlar.

İktidara kim gelirse, plân değişecek yâni.

Kimi sağa çekecek, kimi sola asılacak; plânımız da halkımız gibi ortalıkta kalacak!

Vedat SAYGEL





50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ DERLEYEN: KUDRET SİNAN

ÇOK SIRMALI BEYLER



ADNAN VELİ

ÇOK saygı değer, muhterem Niyazi Beyefendi,

Bendeniz İstanbul'da, toptancı meyve ve sebze halinde, kapıdan girince solda, yeşil dükkânı işleten, kabzımal İsa Temizer'im. Sizin eski ahbaplarınızdan olup, vakti zamanıyla aramızda çok kardeşane ve ideal meselesinden dolayı sıkı fıkı bir yakınlık ve müşterek dâva üstündeki çalışmalarımız müsbet netice vermiş bir durumda olduğunu hatırlatmaya bir gûna lüzum görmemekteyim.

Aradan zaman geçince, tabii siz parti işleriyle, bendeniz de ticaret işleriyle meşgul olup, yâni her ikimizin işi de ayrı kapıya çıkmakta ise de, meşguliyetlerimiz ve memlekete hizmetlerimiz yüzünden biribirimizi arayıp rahatsız edemediğimize, ne kadar üzülsem yeridir.

Bendenizin başına son defa gelen felâketi duymamışsanız bile, her halde gazetelerde okumuş olacağınızı temenni ederim.

Meyvahoşta fazla fiyatla mal satmak ve sahte fatura tanzim etmek suçu ile, Müddeiumumiliğin Cumhuriyet Savcılığı Bürosuna verilmiş bir durumdayım. Bu gibi işlerle hiçbir alâkam mevcut olmamakta ise de, Sümüklü Kâzım adında, eskiden beri tanıdığım bir manav arkadaşa fatura keserken, kopya kâğıdını dalgınlıkla ters koymuşum. Bu cihetin, insanlık hali olduğunu her ne kadar söyledimse de, Belediye Zabıtası denilen, çok sırmalı baylar, faturanın ikinci kopyasında başka fiyatlar yazılı olduğunu görmüş olup, bu işin esas sebebi, Kâzım faturayı alıp gittikten sonra faturanın ikinci kopyasının boş kaldığını görünce bendeniz aklımda kalan rakkamları oraya yazarken, bazılarını yanlış yazmış olabilirim. Bu kadarcık bir kusurumuzu, çok sırmalı baylar affedip bağışlayabilecekleri halde, bağışlamamışlardır. Esasen bu fatura meselesinin kontroluna, hiç kimsenin pek fazla salâhiyeti olmayıp, gerek bendeniz, gerekse öteki esnaf arkadaşlar, bu işleri senelerdenberi yaptığımız halde ve istediğimiz gibi fatura keserek verdiğimiz halde, Meyvahoştaki gelenklere hiç kulak asmayan, çok sırmalı bayları önemle tenkid ederim.

Bizim Meyvahoşta senelerden beri, böyle iki ağızlı faturalarla iş gördüğümüz ve bunun bir gelenek haline geldiği halde, eskiden ne Şehir Meclisindeki ve ne de Belediyedeki arkadaşlar hiç bir ses çıkarmayıp, kimse itiraz etmezdi. Şimdi bu çok sırmalı baylar icat olduktan sonra, olur olmaz meselelere müdahale ederek, gerek benim, gerekse arkadaşların iktisadi rahatını bozarak ve ticaret sükûnetini ihlâl ederek ve alışverişteki teamülleri karmakarışık ederek ve bizleri en birinci hakkımız olan ticari teminat huzurunu kaçırarak ve bundan sonra, Meyvahoşta korkusuz çalışmak imkânı kalmayınca, partimize de kayıtlı olmanın hiçbir istifadesi kalmadığından bu duruma karşı acele bir çare arayıp bulmak, siz büyüğüme düşmektedir:

Esasen bu fatura hilesini yaptığımı, şu anda bir an için farzetsek bile, bunu sırf bendeniz yapmayıp Meyvahoşta ticaret yapan birçok arkadaşlar senelerdenberi aynı usulle çalışmakta olup, daha buna benzer birçok dalavereler de yapmaktadırlar.

Benim dükkânın yanındaki Çopur Nazmi, Vaşikton portakalının altına ekşi Mersin yafası dizerek ve çekirdeksiz Fenike'nin altına da, çürük Dörtyol doldurarak ve bunları gizli kapaklı olmadan yaparak ve fatura isteyen manava da, «arkadaşım, yarın gel» deyip aynı günde fatura vermeyerek iş görmekte olduğunu, Hal'deki bütün arkadaşlar bilirler.

Ayrıca, gene Hal'deki arkadaşlardan Destursuz Süleyman da, Niğde elmasının altına, Sapanca'nın kozalak elmasını dizerek ve müstahsile çıkardığı fatura ile manava verdiği fatura arasında en az 150 kuruş fark bulunmasına rağmen ve gene diğer arkadaşım Yuvarlak Şaban, piyasaya fazla muz gönderdi diye Mersin'deki müstahsilin malını satmaktan vazgeçip hepsini çezalandırmış ve piyasayı kontrola çıkan Belediye murakıplarına karşı alenen cigara içerek fiyaka yapmış ve sırf bu arkadaşlar değil, Meyvahoştaki kabzımalların pek çoğu hep bu usullerle senelerdenberi çalıştığımız halde, hiç kimse bize küçücük bir ses çıkarmazken, bu basit işten dolayı beni yakalayan çok sırmalı bayların Adliyeye teslim etmeleri, çok büyük bir haksızlık teşkil etmektedir.

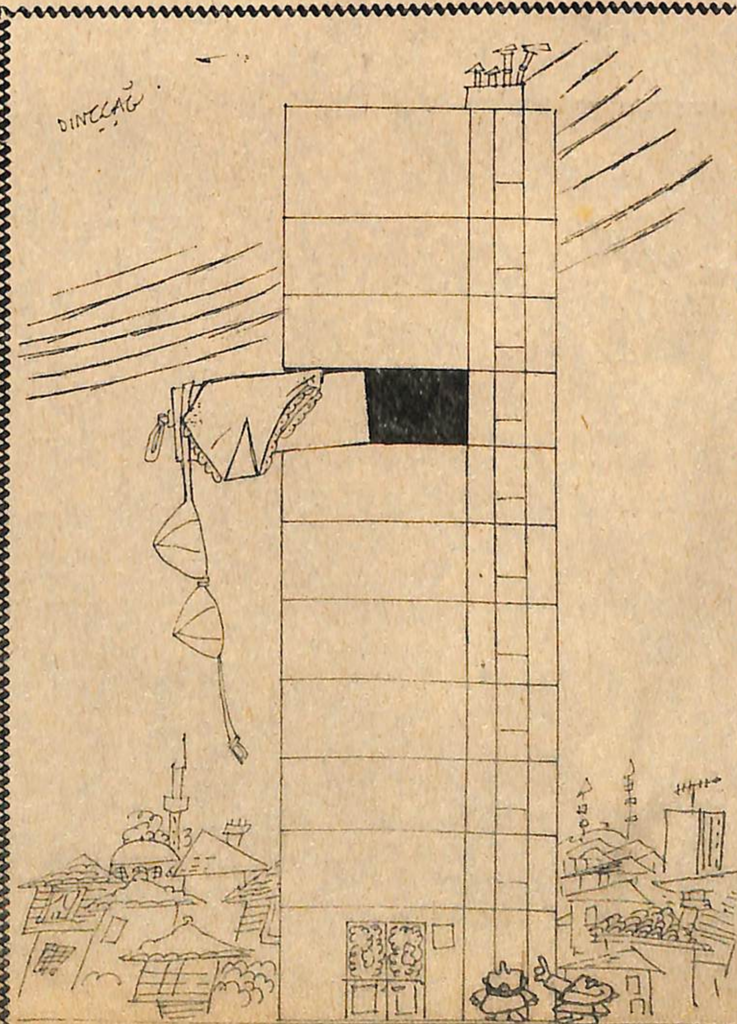
Hatırlarsınız ki 1954 seçimlerinde, benden görmüş olduğunuz istifadeyi hiç kimseden görmemiş olduğunuz, ezcümle bir hakikattir. Çünkü siz seçim arifesinde fazla telâşlı ve âdeta şaşkın bir endişeli duruma düşüp ne yapacağınızı kestiremezken, bendeniz sizin karşınıza maddi ve mânevi her türlü cesareti verek, «Korkmayınız beyim, evvelallah, bizim gibi samimi arkadaşlarınız mevcut oldukça; sizin sırtınız hiçbir zaman yere gelmez» diyerekten büyük cesaretler vermiş ve sizden aldığım derin ilham ve arzu ile, her bir iyiliği de yapmıştım. Siz ne emir buyurdunuz da, hiçbirini ihmal etmeden ifa ettiğimi gayet iyi hatırlarsınız. Hele o Kasım Gülek denilen bey, Fatih Camisinin avlusunda nutuk söylerken, bendeniz ve maiyetimdeki on arkadaşımla beraber nasıl teneke çaldığımızı ve unutmayacağınıza emin olduğumdan mâda, Halk Partisinin Yenikapı'daki sünnet düğününde de, bitişik gazinoda Halkçılara tacizlik verdikten maada, asıl en mühimmi, İsmet Paşa Taksim meydanında nutuk söylediği günden bir gece önce, Taksim meydanına koydukları oniki tane hoparlörün yedi tanesine gizlice mısır koçanı yıkamak suretiyle en birinci millî vazifemi yerine getirmiş olmakla, siz büyüğüme hatırlatarak tarih muvacehesinde iftihar ederim.

Ayrıca Meyvahoş'taki hammalları da bir araya toplayarak, hepsine birden partimizin aday listelerini dağıtarak ve yalnız içlerinden bir tanesi olan Bitlis'li Kâşo, bizim listeyi sandığa atmak istemediği için, o akşam partili hammal arkadaşlarımız tarafından eşşekler gibi dövülmek suretiyle, siz büyüğüme karşı en önemli demokratik vazifemi ifa etmiş bir durumdayım.

Şehir Meclisimizden bir arkadaş vasıtasiyle gelip yerleştiğim, şu Meyvahoş denilen mezbelelikte, üç kuruş nafaka çıkarırken ve Nişantaşı'ndaki inşaatım da yarım kalmışken küçük bir fatura dalaveresi yüzünden, çok sırmalı baylar tarafından Adliyeye kadar giden ve şerefimi lekeleyen, ayrıca, şerefime boşversek bile kazancımı tehlikeye düşüren bu duruma, siz büyüğümün seyirci kalamıyacağınızı bildiğim için, ne yapmak lâzımsa yapmanızı candan rica ederim. Bütün mâzi geçmizinizi göz önüne getirince, duçar olduğum bu felâketin yürekler acısı manzarası karşısında, yüksek vicdanınızın tityereceğini ve esasen bu durumun vicdan hürriyetine aykırı düştüğü yüzde yüz aşikârdır.

Bâki acele cevazınızı bekler, nâçiz devlethanenize takdim ettiğim iki sandık kokulu Niğde ile iki sandık çekirdeksiz Fenike'yi, çoluk çocuğunuzla beraber âfiyetle yemenizi en candan dileklerimle niyaz ederim beyim.

Meyvahoş'ta namusu ile tanınan
Kabzımal: İSA TEMİZER



— Orası mı?.. Yatak odası!..

Hâdise nasıl çıkar



HÂDİSE ile Hâdi'nin hiçbir ilişkisi olmadığını önce belirtelim. Yeni deyimle olay dediğimiz hâdise, insanların biribirleriyle olan ilişkileri sırasında veya şurasında, biribirlerine ters gelen davranışlarının topuna (Hâdise çıkartmak) derler. Hâdise çıkarmanın türlü şekilleri ve sebepleri bulunmaktadır. Bu sebepler ne olursa olsun, aslında hâdise çıkartmak kimseye yakışmaz. Sâkin ve herkesle iyi olan birinin hâdise çıkartmaya hiçbir mecburiyeti yoktur... Biz şimdi çıkartmayanları değil, çıkaranları ele alalım.

ÇOCUK YÜZÜNDEN :

Ekseri biribirinin yaşantısını çekemeyen, kıskanan ev kadınları arasında çıkan hâdiseler çocuk yüzündendir. Çocukların oyun sırasında kavga etmeleri yüzünden anaları da saçsaça başbaşa biribirlerine girerler. Büyük boyda kızların da katıldığı bu kadın kavgalarında ağır yaralanan, kaşı gözü çizilen, gözü moraran olduğu gibi, akşam erkekler eve gelince gündüzkü kavga erkeklere de sirayet ederek daha kanlı şekiller alabilir. Bütün bunlardan habersiz bulunan çocuklar yetim bile kalabilirler. Çocuk yüzünden çıkan bu hâdiselerde bütün mahallenin katıldığı meydan çarpışmaları da meydana gelebilir.

BAKIŞTAN ÇIKAN HÂDİSELER :

Bazı adamlar yan bakmayı, kravat takmak gibi ters anlarlar. Birisi kendilerine yan baktı mı çok bozulurlar. Gazoz gibi köpürürler: «Ne bakıyorsun ulan öyle?... Tanımadın mı?» gibi sorarak hâdiseye meydan verirler. Bakışlardan doğan bu hâdiseler arasında bilhassa yanındaki kadına veya kıza bakıldığı zaman bozulan kimselerin çıkardıklarını da katmak yanlış olmaz. Bu gibi bakıştan kızanlara ve hâdise çıkaranlara karşı yapılacak şey, ucuzundan bir vapur dumanı gözlük takmak veya şehlâ bakmaktır. Şehlâ bakışlılara kimsenin bozulmaya hakkı yoktur. Hele şaşılara «Neden bakıyorsun?» diye kızmak kanunen yasaktır. Bakıştan çıkan hâdiseler önce ağız dalaşması, sonra biftek ızgara ve arkadan hoşafla biter. Kanlı ve hoş olmayan durumlar meydana gelir. O halde böyle bakıştan huylanan kimselere bakmayalım... Böylelerini tanımak da zor değildir. Çünkü bunların kaşları çatık ve suratları asıktır. Belâya bulaşmamak için gözünüzü iyi ayarlayınız. Aksi halde hâdise her an çıkabilir. Biri boğazınızı sıkabilir.

YANGIN VAR :

Yangın var kelimesi daha ziyade darda kalan birinin, pencereye koşup, açarak avazı çıktığı kadar «Yangın vaaar!» diye bağırmasıyla meydana gelir. Bu da büyük bir hâdisenin başlamasına sebep olur. Çünkü bunu duyan biri, gerçekten yangın var sanarak doğru itfaiyeye koşacaktır. On dakika geçmeden itfaiyenin oraya gelmesiyle gerçekten yangın olmadığı meydana çıkıncaya kadar «Yangın var» diye bağrılan ev yıkılmaya, hortumla su sıkılmaya, eşyalar pencerelerden atılmaya, komşular bu hale katılmaya başlayacaktır. Siz ondan sonra istediğiniz kadar «Ben sahiden yangın var demedim. Yangın dedimse, eniştemle münakaşa ettiğimiz için, dedim» deyiniz. Lûtfet başınızı biraz eğiniz... Evet ondan sonra itfaiyeyi fuzuli işgal ettiğiniz için hem para cezası verirsiniz, hem de ıslanan, kırılan eşya, cam çerçeve için tamirat parası ödersiniz... Onun için her ne durumda olursanız olun «Yangın vaaar» diye bağırmayın. Başka şekilde bağırın. Meselâ, «Patlıcan var. Döner var... Lâhmacun var» gibilerden bağırın... Çıkardığınız hâdise ne kadar sizin elinizde olmazsa olmasın, dilinizdedir.

MAÇLARDA ÇIKAN HÂDİSELER :

Spor, hâdise çıkarmaya en müsait bir vaziyettir. Çünkü sporda karşılaşan iki tarafın taraftarları arasında hâdisenin çıkması için bütün şartlar mevcuttur. Bilhassa futbol maçlarında hasım takım taraftarları arasında her on dakikada bir hâdise çıkar. Bu hâdiseler bazan bütün bir tribüne yayılır. Bazan birkaç kişi arasında olur. Bazan da maçtan sonra da devam eder. Zaten tribünlere taraftarlar hâdise çıkartmak için gelirler. Ufaktan ufaktan başlayan atışmalar ve nâzik sözler, takımlardan birinin gol yemesiyle alevlenir. Bu iş için özel eğitimden geçmiş ve adlarına (amigo) denilen kimseler yıldırım gibi biribirlerinin üstüne çullanırlar. Böyle hâdiselerde polis en sonunda müdahale etmeyi faydalı bulur. Çünkü iki taraftan mariz yiyenler adamakıllı tatmin olmuştur. Polis, hâdiseyi çıkaranları değil başka enayileri götürür. Bunlar aslında iki takımı da tutmayan tarafsız taraftarlardır. Hayatında ilk defa maça giden bu gibi kimseler bir daha da maça gitmeye tövbe ederler. Bu hâdiseler eğer şampiyonluk maçında çıkmışsa, galip gelen tarafın adamları, hâdiseleri rakip kulübün önüne kadar götürüp cam çerçeve indirinceye kadar uzatırlar. Hattâ yolda gördükleri o renkte giyinmiş mâsum kimseleri de benzetirler.

SARKINTILIK YÜZÜNDEN HÂDİSE ÇIKARANLAR :

Sarkıntılık, bir erkeğin tanımadığı bir bayana alenen dille veya elle mütecaviz bir vaziyette bulunmasına denir. Ekseri umumî yerlerde, otobüslerde, sinemalarda rastlanan bu gibilerin yaptığı hareketler yüzünden hâdise çıkıverir. Bu hâdiselerde, tecavüze uğrayan bayan, eğer biraz dişli ise çantasını, biraz daha cesursa ayakkabısının topuğunu mütecavizin kafasına vurur. Peyniri suya koymazsan kurur... Mütecaviz bunu umumî bir yerde yaptıysa halk tarafından tartaklanır. Ağzı burnu kırılır ve eline verilir. Daha sinirli bir vaziyette üstü başı parçalanıp paraları cebinden alınıp yağma edilir. Bazan durum o kadar fecî olur ki ortada mütecavizden bir eser kalmaz. Hele yanında bir erkek bulunan bir bayana yapılan sarkıntılıklar yüzde doksan ölümle neticelenir. Bu gibi hâdise yerlerinde uzakta durmak lâzımdır. Çünkü bu işi yapan Kâzım'dır... Ayrıca tecavüze uğrayan hanım bu işi sizin yaptığınızı zannedebilir... Vakit doldu isteyen gidebilir... Hâdiseden sonra mütecavizi polise vermek en doğru harekettir. Çünkü karakolda ayna olup olmadığını ona nasıl olsa sorarlar.

BİLİNMEYEN HÂDİSELER :

Bazan hâdiseler bilinmeyen sebeplerden çıkar. Bir de bakarsınız, millet bir yere bakıyor. Siz de koşup baktığınızda bir şey görmezsiniz. İşte bu birinin bilinmeyen bir sebepten çıkardığı hâdisedir. Herkes: «Ne olmuş? Birini mi vurmuşlar? Küçük çocuk balkondan mı düşmüş?... Yukarda deli mi var?...» gibi sorular sorarken, biri kafadan: «Hayır, galiba bu bina çökmek üzereymiş.» der. Der demez de orası karışır. Aslında bu adam ortalık karışsın diye keyfinden bunu söylemiştir. Aslı astarı yoktur. Fakat hâdise artık çıkmış bulunduğundan bu lâfı eden de inanmaya başlar ve ilk olarak hâdise yerinden kendisi kaçar.

HÂDİSEDEN NASIL KAÇILIR?

Hâdiseden hoşlanmayanlar için söylenecek birçok söz vardır. En iyisi hâdise olan yerlerden kaçıp izbe yerlere sinmek, hâdise bitinceye kadar ortaya çıkmamak şarttır. Şubattan sonra gelen ay Marttır... Fakat ne yaparsak yapalım insan hâdiseler içinde büyüyen ve tıpış tıpış yürüyen bir varlıktır. Hâdise olmazsa insan olmaz. İnsan olmazsa hâdise olmaz. Demek ki hâdiseden kaçamayız... Fakat müessif hâdiselerden kaçabiliriz. İsteyerek çakıyla konserve açabiliriz. Hayatta hâdiselere girmeyen, sükûnet ve huzur arayan kimseler daha akıllı kimselerdir. Bazı adamlar da hâdise nerde ise oradadır. Görevliler dışında böyle adamlarla samimî olmamak da hâdiselerden kaçmaya yardım eder. İkinci vapur Yalova'ya gider...

Suavi SÜALP



Yazısız

Ayol Biz Soyulmuşuk!..

Vedat SAYGEL

RAMAZANIN yirmisini yirmibirine bağlayan gece Hüseyin beyin bağırışını duymasaydık bizim sokağın tüm evleri soyulup soğana dönecekti de, soyulduğumuzu belki bugüne dek anlayamıyacaktık! Neyse ki:

— Yahu biz soyulmuşuk! diye bas bas bağırarak komşuları tam zamanında uyardı adam.

Hani iki dakika daha gecikseydi, bu uyarının yatsı ezanına karışarak güme gitmesi işten değildi.

Oysa ne güzel oturmuş, bu mübarek gecede kimsenin günahını almayalım diye kendi aramızda tatlı bir sohbete dalmıştık. Mahallelinin girdisini çıktısını öğrenmekten başka işi olmayan alt katımızdaki kiracının eşi tam:

— Ayol, ne olmuş biliyor musunuz? Bakkal, önceki borçlarını temizlemedikleri gerekçesiyle bu sabah Hüseyin beylere veresiyeyi kesmiş, derken Hüseyin beyin sesini duyunca sokağa döküldük ki, soyulan ev ana baba günü! Ayılan bayılan, ağlayan bağıran biribirine karışmış. Ailenin ayakta kalan tek ferdi, gene Hüseyin bey... Hani bir yolunu bulsa hemen o da bayılacak ama gelenlere yer vermekten, soranlara olayı anlatmaktan bayılmaya fırsat bulamıyor garip.

— Peki birader, dedik, hırsızı gördünüz mü?

Görmemişler.

— Nereden girdiğini buldunuz mu?

— Kapıya, pencereye el sürmeden girmiş namussuz!

— Ne almış?

— Daha ne alacak birader, dedi, cebimde metelik bırakmamış!

Boş cüzdanı incelememiz için pat diye attı ortaya:

— Ulan vicdansız diyesin, mâdem canımızı yakacaksın, bayramdan sonraya ertelesene şu soygunu. Şimdi nerden para bulur, çoluk çocuğun bayram ihtiyacını karşılarım?

Başladı dövünmeye!

— Dur yahu kendine gel, diye üşüştük başına. Bu bayramı da, geçen bayramdan kalanlarla idare ediverirler olur biter. Kendini paralamanın ne gereği var?

Bir öfkeyle odadan çıkıp, kucak dolusu pılı pırtıyla az sonra döndü:

— Alın geçen bayramdan kalanları, diyerek getirdiklerini döktü ortaya. Giyilecek tarafı kalmışsa çocuklar bu bayram da giysinler.

Elimize alıp baktık ki, Hüseyin bey haklı. Neyi tutsak yarısı elde, yarısı yerde kalıyor!

— Yardım etmemiz gerek, diye fısıldadı komşulardan biri. Felâkete uğrayan bu yakın arkadaşımızı kaderiyle başbaşa bırakamayız!

Elbet bırakamazdık. Hemen oracıkta Hüseyin beyden habersiz, aramızda kararlaştırıverdik. Parası olan ortaya para koyacaktı, parası olmayan giyim kuşam yardımı yapacktı, mahalleli, soyguna uğrayan bu komşu aileye güzel bir bayram yaşatacaktı.

Bizde para hiçbir zaman bulunmadığından eşimin iki mantosundan birine benim geçen bayram giydiğim pantalonla, çocukların az kullanılmış birer çift ayakkabılarını da katık, ertesi sabah yolladık Hüseyin beylere.

Hepimizin yüzü insanca bir davranışta bulunmanın sevinciyle ışıl ışıl, oturduk iftar sofrasına. Çayları içtik, sigarayı tüttürdük de, elimizdeki altıyüz liranın ne kadarıyla bayramı geçirebiliriz, ne kadarıyla önemli ihtiyaçlarımızı alabiliriz diye hesaba başlarken, yakından gelen bir kadın sesinin bağırışıyla fırladım yerimden! Bir feryat ki, kimden çıktığını anlayabilene aşkolsun!

— Ayol yetişin komşular! Biz soyulmuşuk da haberimiz yok!...

— N'olmuş n'olmuş?

— Ne bileyim canım, diye tersledi eşim. Baksana, biri daha soyulmuş!

Pencereden uzandık ki, kaynıyor mahalle! Apar topar döküldük sokağa. Karıştık koşuşanların arasına. Karıştık ya, hırsız mı kovalıyoruz, soyulan evi mi arıyoruz belli değil.

Kalabalığın arasında açık bir kapıdan içeri dökülünce soyulanın kim olduğunu nalayabildik ancak.

— Aman Allahım, diye küçük bir çığlık attı eşim. Hırsız bu kez Fatmanımlara girdi demek! Vah zavallı kadıncağız vaah! Dört çocuğun günlük rızkını çıkarmak için saçını süpürge yapması yetişmiyormuş gibi, bayram üstü başına bir de bu felâket gelecekti, ha?

Sözünün bitmesiyle şrakkadak boylu boyunca yere serilmesi bir olmasın mı!

— Yahu kalk... Fatmanımın derdi senin yüreğine mi indi?



Kolonya koklatıp yüzüne su vurdukça gözünü açmasıyla:

— Ay, üstüme fenalıklar geliyor, bizler düşünmezsek kadını kimler düşünecek ayol? deyip deyip yeniden bayılıyor!

Allah razı olsun, sonunda evine hırsız giren Fatmanım biraz teselli etti de, bizimki kendine gelebildi.

Döndük eve. Döndük ya, bir ağlama nöbetidir başlamaz mı?

— Ah kadıncağız, vah kadıncağız... Kocasının ölümünden sonraki bu ilk bayramı şimdi neyle geçirecek kadıncağız?

— Yahu tek sen sus da, bir kolayını buluruz elbet.

Sabaha karşı sustu. Başladık yardım şekli düşünmeye:

— Senin entarilerinden biriyle, çocukların gömleklerinden birer tane versek?...

— Bundan daha gurur kırıcı bir şey düşünemem, diye çekti burnunu. Öleceğini bilse eski eşya yardımını kabul etmez!

— Yenisi de bizde yok, ne yapacağız öyleyse?

— Onun, gururuna ne kadar düşkün bir kadın olduğunu bilmezsin sen. Bir keresinde son diktirdiği mantoyu beğenmeyen Müberra hanım, Fatmanıma hediye etmeye kalkmıştı da...

Altı ay dargın kalmışlar.

— Mâdem yardım etmek istiyorsun, gizliden bir yüz liracık eline tutuşturabiliyor musun sen?

Kadın değil mi, düşünemiyor işte. Günlerdir elimizdeki parayla bayramı nasıl geçirebileceğimizin hesabını yapmıyoruz da, özel bir şirketin işletme defterlerini tutuyoruz sanki!

— Peki hangi masraftan kısıp, yardım için gereken o yüz liracığı bulacağız?

— Kendine almayı düşündüğün ayakkabının parasını kadıncağıza versen de, bayramı, ayağındakilerle geçirsen olmaz mı sanki?

Neden olmasın? Bir aileyi mutlu görmek için gerekirse ayağımdakileri de seve seve verebilirdim.

Gönderdik, gitti. Fakat hırsız bu... Bir kere dadandığı yeri kolay kolay terkeder mi?

Üçüncü gece de Osman beyin:

— Yetişin komşular, biz soyulmuşuk da haberimiz yok! bağırışıyla yataklarımızdan fırlayınca, hele henüz verdiğimiz yardım giyecekleri hiç birine uymadığından yerine çocuklara pabuç almak için ayırdığımız parayı vermek zorunda kalınca:

— Uyumayıp, nöbet tutalım, dedim komşulara. Bu namussuzu yakaladık ne âlâ, yakalayamadık mı, bayramı görmeden ifláhımız kesilecek demektir!

Millet dönden yılmış, böyle bir teklifi olumlu bulmaz mı? Başladık beklemeye. Gündüz kadınlar tülün ardına gizlenip geleni geçeni kontrol ediyor, gece erkekler nöbeti devralıyor.

Bunca tedbire rağmen üç günde, üç soygun daha olunca bizde ne yardım edecek eşya kaldı, ne de para... Fakat hırsızı bir yakalasak, hırsımızı bol bol alırdık ya...

Arife nöbetini devralırken:

— Niyazi beyler galiba taşınıyorlar, dedi eşim.

— Nerden anladın?

— İki gündür posta posta eşya götürüyorlar da...

Perdelerine baktık, yerli yerinde... Akşam berberden dönen bizim iki numaralı oğlan:

— Buzdolabını da götürdüler, dedi.

Karanlık çökünce baktık, yere sofrayı kurmuşlar, ailece karınlarını doyuruyorlar. Pencereleri ışıl ışıl, ağızları gülmekten yayılmış, ko nuşa gülüşe çala kaşık gidiyorlar.

— Taşınmaya benzemiyor bu, dedim. Belki hırsızdan korunmak amacıyla bir kaç günlüğüne bir yere bırakmışlardır eşyalarını.

Bayram sabahı gözlerimizi açtık ki pencereden sokağa sarkmış:

— Yetişin komşular, biz soyulmuşuk! diye bağırıp durmuyor mu Niyazi bey?!.

Pantalona el attım, yok! Nerde olduğunu sormadan:

— Ayol onu geçenlerde soyulan Hakkı beye vermiştin ya, dedi eşim. Ne çabuk unuttun? Bir her gün giydiğin pantalonun var, onun da ağzı sökük.

Son günlerde öyle çok soyguna tanık olduk ki, kime ne verdiğimizi akılda tutmam mümkün değil!

Ayağıma pijamayı çekip de, gidip bir bakayım dedim, pijama yok!

— Ayol, son zamanlarda ne unutkan oldun sen... Pijamayı iki gün önce soyulan Kenan beye vermemiş miydin?

Tamam, hatırlamıştım. İçim gözükmesin diye pardesüyü sırtıma taktım mı bir koşu gider gelirdim. Askıya uzandım, o da yok!

— Ayol, Rıza beyler soyulduğunda sırtından pardesüsünü veren sen değil miydin?

— Çocuklar koşsunlar öyleyse, dedim.

— Neleriyle gidecekler?...

Döndüm ki ikisi de Tarzan kıyafetiyle yüzüme bakıp duruyor!

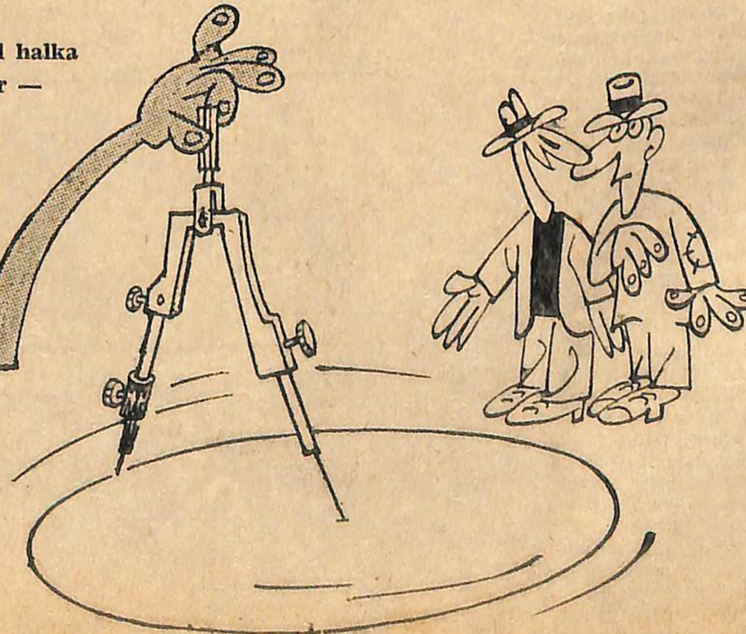
— Ulan, dedim, biz soyulmuşuk da haberimiz yok be!

Ve bir solukta pencereye koşarak gücümün yettiğince bağırdım:

— Yetişin ey dostlar, soyulmuşuk da haberimiz yok!...

Vedat SAYGEL

CHP. ve DP'ye göre, plân yoksul halka bir şey vermiyor. — Gazeteler —



— Vermez olur mu?.. Bak, daire verecek galiba!..

Sizin ♥ İçin

FANTEZİLER

«Geçti ömrüm yine hâlâ ben o bin dert ileyim.» Arttıran yok mu? MEZATÇI.
«Sen hep beni mâzideki halimle tanırsın.» Yazıklar olsun — YENİ ZENGİN.
«Gel gidelim Çamlıca'ya bu gece.» Çünkü yarın yokum — MÜFETTİŞ.
«Derdimi ummana döktüm.» Çöp dökmek yasak diye yakaladılar — DERTLİ.
«Bu akşam gün batarken gel.» Yoksa karanlıkta kalırsın — BÜYÜK ŞEHİRLİ.
«Gel ey denizin nazlı kızı.» Karadakilerden hayır yok — DALGIÇ.
«Yalnız bırakıp gitme bu akşam yine erken.» Yolu bulamam sonra ben — ŞAŞKIN.
«Ömrüm seni sevmekle nihayet bulacaktır.» Diyorsa da inanma — TECRÜBELİ ÂŞIK.
«Unutamıyorum, gecem yok artık Gündüz'üm yok» — BİR GALATASARAYLI.
«Sevmiyorum seni artık gözlerimi geri ver.» — MIZIKÇI.
«Madem ki gidiyorsun bırakıp burda beni.» Bâri acele et de otobüs kaçmasın. — TELÂŞE.
«Neydin güzelim, sen güzelim dün gece neydin?» Vallahi tanıyamadım — MASKELİ BALOCU.
«Ömrün şu biten neş'esi tam olsun erenler.» Pazarlık yapmayalım — TÜCCAR.

ATTİLÂ ELMAS
Konur Sok. No: 27 Avukat — ANKARA



(Kemal AKKOÇ)
Köşk arkası Köşk Ap. kat: 3 ERZURUM

MEMURUN ÇİLESİ

Daha ayın
Onbeşi,
Kalmadı bir
Metelik.
Şöyle bir
Düşündüm de,
Cep delik,
Pabuç delik.
Hele yeni alınmış,
Hiç giyemedik.
Kurban Bayramı
Hariç,
Et yiyemedik,
Hep tıslayan
Musluktan
Su içemedik.
Meyve nedir?!.
Çoluk çocuk
Sırf ismini belledik.
Maaşa zam var diye,
Senelerce bekledik.
Sonunda,
Personel Kanunuyla,
Ayvayı yedik!...

HANDAN HACIÖMEROĞLU
Fârâbi Sok. No: 13/4
Çankaya/ANKARA

MODERN BİLMECELER

1 — Bir solucanla kirpi evlenirse ne olur?
— Dikenli tel olur.
2 — En güzel ağrı hangi ağrıdır?
— İlk göz ağrısı.
3 — Ağaca çıkmış bir fil nasıl iner?
— Bir yaprağın üstüne oturup sonbaharın gelmesini bekler.

SEFA YIKILMIŞ
T.E.K. Elektrik Teknisyeni P.K. 23 MUĞLA

— Pırasa fiyatı da yükseldi. —



— Ver o silâhı çabuk!..
(Şefik DERELİ)
Hoca Üveyz malı. Bedrettin Simavi Sok. Reşide Ali Apt. Yavuzselim - Fatih/İST.

TORBAYA KOYMAZSAN...

Almanya'da bulunan dayım, Ford marka bir otomobille yurda dönmüştü. Bize uğrayarak köye götüreceğini söyledi. Köy yolunda ilerlerken sırtında torbası olan bir ihtiyarı görünce ben dayanamadım:

«— Dayıcığım şu ihtiyarı da alalım.» dedim.

Alıp ön tarafa oturttuk. Tam bir rampayı iniyordk ki araba birden son sürat gitmeye başladı. Hepimiz telâşlandık. Bir ara dayım, «Galiba fren patladı!» deyince; ihtiyar amca sordu:

«— Oğlum nerede bu fren dediğin şey?»

Dayım, «Şurada» diye gösterdi. İhtiyar amca yine dayanamıyarak:

«— Evlâdım, bu fren dediğin şey bu kadar kıymetli de niçin bir torbaya koymaz da ayağının altında tutarsın?...» demez mi?!.

Nuran KIVRAK
Devlet Hastanesi Hemşiresi — BALIKESİR

BULAMADIM

Dededen miras düştü
Sağlam cep bulamadım.
Eş - dosttan kaçmak düştü;
Bir fırsat bulamadım.

Zevkim coştu, çağladı.
Herkes beni yağladı.
Önümde el bağladı.
Sebebini bulamadım.

Daldım, içki seline.
Düştüm, kadın eline.
Bu hayatın sihrine;
Bir sıfat bulamadım.

Para bitti, pil gibi;
Dostlar gitti, çil gibi;
Kurudum da Nil gibi;
Bir kaynak bulamadım.

METİN PÜTMEK

ŞEFTALİ

Okula kızının durumunu öğrenmeye gelen bir baba, kapıcıya sorar:
— Beyefendi, kızımın durumunu kimden öğrenebilirim?
Kapıcı:
— Şeftaliye git, der.
Baba şaşırır ve duraklar:
— Dalga mı geçiyorsun! diye patlar.
Kapıcı izah eder:
— Beyefendi kızmanıza hiç lüzum yok. Öğretmen iken Tali Bey idi, şimdi yükseldi, okulumuza şef oldu. İsmi de Şeftali oldu.

Ruhsar ÜRKMEYEN
P.T.T. Karşısı No: 34 — Gaziemir/İZMİR

AYIP OLACAK

Yazın deniz kenarında bulunan dayımlara gidince dürbünümü de götürmüştüm. Bir ara karşıdan geçen gemiye bakıyordum. Dayım da bakmak istedi, verdim. Önce ayarlayacak yerini bilmediği için net göremiyordu. Ayarlayıp verdiğimde, «Hakikaten çok yakına geliyormuş» dedi ve hemen yönünü değiştirip kumların üzerinde uzanmış olan bikinili bir genç kıza bakmaya başladı. O arada bikinili genç kızın da tesadüfen kalkıp dayıma doğru bakmasıyla, dayımın dürbünü elinden bırakması bir oldu. Sebebini sorduğumda, «Ne kadar yakına getirdi yahu, baktığımı görecek de ayıp olacak!» demez mi?!.

Yılmaz YETİMOĞLU
B. Kardıçalı Han No: 214 — İZMİR



(Nuri BİLGİN) Pendik/İSTANBUL

HALO DAYI



MUZAFFER İZGÜ

— 45 —

— Sağolun begim...

— İstersen ilerde kapıcı olarak da kalabilirsin burada.

— Yok begim.

— Niye?

— Ben köve öküz götürecem...

— Daha iyi ya, o zaman bol bol öküz götürürsün köye.

— Ben iki tane götürecem begim, yeter bana...

— Sen bilirsin... Şimdi yarından itibaren buradaki kum, kireç, çimento ne varsa sana teslim. Havalar da ısındı, şu bizim çimento koyduğumuz tahta kulübenin içinde kalabilirsin...

— Oğlum begim?

— O da gelsin kalsın...

— Allah dutduğunuzu altın ede begim...

— Hemen biraz sonra gidin oradan eşyalarınızı alın gelin.

— Olur begim...

— Haydi bakalım dayı, bak sana güveniyorum... Gözünü dört aç, kimseye bir şey kaptırma.

— Heç gapdırmam begim...

— Artık amele gibi değilsin...

— Yoo begim, ben boş durmayı sevmem, çalışırım gene... Bizim kövlük yerde iş yok, ondan boşuk hep... İş ossa...

— Hadi hoşça kal...

— Güle güle begim...

Araba çalıştı, homurdanarak köşeyi döndü gitti. Halo dayı, bir an sevinçten ne yapacağını bilemedi. Kendini kocaman görüyordu şimdi. Boru değil çavuş olmuştu, inşaat çavuşu. Bundan böyle her şeyin girdisi çıktısı ondan sorulacaktı, ondan izinsiz hiçbir şey yerinden alınmayacak, hiçbir şey yerine konmayacaktı. Tufan'la gözgöze geldiler. Tufan:

— Söyledi mi? dedi.

Halo dayı, başını salladı. Gözlerinden mutluluk akıyordu.

— Ben yarın öteki inşaata gidiyorum... Aman Halo dayı, sen bakma bunlara, bir dakika göz yumdun mu, derhal kaytarırlar... Patronla konuştuk, ilk aklıma gelen sen oldun. Zaten Recai bey de çok sevmiş seni...

İkisi beraber, çalışan işçilerin yanına geldiler. Tufan:

— Hey arkadaşlar, dedi, Halo dayı bundan böyle bu inşaatın çavuşudur, hepiniz bilmiş olun...

İdiris, elindeki küreği öylece tuttu kaldı. Babasına bakıyordu. O, babasının kalın boynu, daha kalınlaşmıştı şimdi, o göğsü, daha çok şişmişti şimdi, hele şapkası, herkese meydan okur gibi burnunu havaya kaldırmıştı...

— Bubaaa!... dedi olduğu yerden.

— İdiris oğul...

— Çavış oldun he buba?

— Olduk oğul... Sağolsun Recai beg oğul, seni çavış ettim dedi...

İşçilerden biri:

— Yoo, dedi bu çavışlığı sulamak ilâzım... Hadi baalım Halo dayı, bize birer çay söyle!...

Halo dayı:

— Hele paydosu edek, ondan sona içersiniz, dedi.

İşçiler:

— Nedek biz paydosdan sonaki çayı? dediler...

— Siz bilirsiniz? dedi Halo dayı... Tekrar yapıştı küreğine ve girdi işçilerin arasına. Sanki deminki Halo değildi, şu anda kürek sallayan Halo... Bir başka kuvvet daha girmişti içine, çavuşluk kuvveti. Önemli olan, patronunun yüzünü kara çıkarmamaktı, eskisinden daha çok çalışmaktı. Öyle ya, onca adam içinden patronu tutmuş, bu hesap bilmez, kitap bilmez, okuma yazma bilmez Halo dayıyı çavuş etmişti. Hani, kolay da değildi böyle inşaatlarda birdenbire çavuş olmak. Bir kez patronun sana iyice güvenmesi, adamım, diyebilmesi lâzımdı. Demek patronu ona güvenmişti, benim —adamım— diyebilmişti...

Halo dayının ilk anda aklına gelen şey memlekete mektup yazmak oldu... Hem de altına (Çavuş Halo) diyerekten... Görsündü o Dingil Zako, Dik Yussuf, Şişgo Bedo... Nasılmış, Halo çavuş bile olur muymuş, olmaz mıymış?

«Sizi gidi garnı gurtlular sizi... Lan gelin de burya iş versin size Halo, garnınız guru fasulye görsün, gaynamış patatis görsün, ispanak yiyin, şeher görün dürzüler şeher... İmamgızın, ah İmamgızı, görecekdin herifiyin bu yaşdan sona çavışlar olduğunu emme, sen nerdeee, ben nerdee, sen bi dağın ardındaaa, ben bi dağın ardında... Elimiz elimize deymez, üfürdüğümüz hava biribirine ermez... Amma öküzler, öküzleri yolda bil İmamgızı, şöylecene bak Kirman yarığının düzlüğüne, bir gün gelecek Halon oradan, bir elinde bozu, bir elinde garası, oha oha diyerekden gelecek... Irak deel o günler, ha bu yıl, ha gelecek yıl, amma gelecek, bil ki gelecek... O İboşların da hasetlerini gursağında goyacak.»

— Buba, dedi İdiris... Çavışlık he?...

Bir işçi:

— Oğlana bak, dedi, bubası çavış olunca nerdeyse sevindirik olacak...

— Oğul, dedi Halo dayı, iş bitince o evde neyimiz var neyimiz yok, alıp burya geleciyk na burda, şu tahda gulübede oturacıyk...

— Ben daşırım buba sen gelme...

— Heye... Ben bekleyim, olur ki daş maş çalarlar...

Halo dayı o günü akşama dek nasıl çalıştığını bilemedi... İş bitiminde Tufan:

— Dayı, dedi, yemiyene beş lira daha koyduk...

Halo dayı uçtu sanki göklere... Ayakları yerden kesildi, kanatlandı uçtu:

— Hadi, dedi oğluna, gop get getir yorganları... Sağol Tufan oğul sağol...

Işçiler, birer ikişer, çimento torbalarını yüklenip evlerinin yolunu tuttular. Bağırdı Halo dayı arkalarından:

— Ulan çay ısmarlıyacakdım size, nerye gediyonuz?

Ellerini salladılar, içlerinden biri:

— Alacağımız olsun Halo çavuş, dedi.

Tufan da gitmişti. Halo dayı, inşaat sanki kendinin inşaatı, taşlar kumlar, sanki kendinin taşı kumuymuş gibi, elini arkasında kenetleyerek, inşaatın bir o başını, bi bu başını dolaştı. Sonra geldi, kum yığınının tepesinde oturdu. Şöyle bir baktı karşıdaki apartmanlara. Hiç gereği yokken, apartmandan bakan bir çocuğa gülümsedi. Sonra, çocuğun anasına da gülümsedi. Oturamadı oturduğu yerde, kalktı, köşedeki esnaf kahvesine gitti. Esnaf kahvesinin ayakçısı:

— Bakıyorum Halo dayı, keyfin gıcır ha, dedi.

— Eee oğul, bilmen mi?

— Biliyorum biliyorum, işçinin biri su içmeye geldiğinde söyledi, çavuş olmuşsun...

— Eee olduk işde...

Ayakçı, bağırdı ocakçıya:

— Yap çavuş dayıma bir çay!

Ocakçı öteden bağırdı:

— Kimmiş bu çavuş görelim! diye.

— Halo yahu Halo...

— Şu bizim moruk...

Halo dayı ters ters baktı ocakçıya:

— Aşama gadar sen gel daş daşı, gum daşı annıyak baalım kim moruk, dürzü sen de...

Ocakçı, güldü:

— Şaka Halo dayı şaka, dedi.

Bir çay içti Halo dayı. Oturamadı orada da, hemen tekrar inşaatın başına geldi. İki çocuk kumların üzerine çıkmışlar, akşamın son oyununu oynuyorlardı, onları kovdu:

— Bi daha çıkarsanız gumların üsdüne garışmam lan ha, dedi.

Korktular çocuklar Halo dayıdan, kaçtılar. Güldü Halo dayı arkalarından. Kürekle, dağılan kumları düzeltti. Sonra, tahtadan yapılmış kulübeye gitti. İçerisi karanlıktı sol tarafta çimento torbaları yığılmıştı. Eliyle torbaları sever gibi okşadı. Sonra, tekrar geldi kumun yanına. O sırada oğlunu gördü. Tüm eşyalarını bir seferde getirmisti. İki yorganı sırtına bağlamış, öteberiyi de ellerine almıştı:

— Bubaa, dedi öteden, yalnız o ocakdaki tuğlaları getiremedim...

— Ula oğul, tuğladan çok ne var!

Halo dayı hemen, lâmbanın gazına baktı, doluydu. Bir kibritle tutuşturuverdi. Kulübenin kapısını açarak içeriye girdi. Sağ tarafta hayli boş yer vardı. Oğlunun getirdiği çimento torbalarını güzelce dösedi yere. Sonra yorganları yaydı. Kapının yanına iki taş getirdi, arasını biraz kazdı. Burası ocak olacaktı.

— Oğul, dedi, öteki yerimizde tahta çokdu ya, burda yok... Varsın olmasın, böğünlük idare edecek gadar dışardan toplarık, yarına da, sandık mandık alır parçalarık...

— Buba be, dedi İdiris, sen şincik essahdan mı cavış oldun?

— Eden Allah etdi oğul...

— Gavrı «paydoosss» diye sen diyecen bize ha?

— Heye.

— E sen saate bakmasını bilmen.

— Sorarık oğul Sen bilmesen bile saati, işçiler bilirler, dakgası oldu mu bi daş alıp şurdan şurya gomazlar...

— Buba be, anama mekdüp salak, erin cavış oldu diyek...

Güldü Halo dayı:

— Yazak, dedi, gaç aydır yazmadık...

Ağrılarda ve GRİP'te
Lokman
ALGO
(Ajans Tek: 72/320 — 171)

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

Tahsil bursu ikramiyesi ile yavrunuzun geleceğini şimdiden garantileyen TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI'NDA Açtıracağınız bir hesap, unutmayınız ki çocuklarınızın istikbaline açılacak en büyük şans kapısıdır.



ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
HERKESİN İSTİKBALİNİN GARANTİSİDİR.
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI.

(Basın : 60872 - A - 201212 — 170)

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11
Fiyatı: 150 kuruş.
İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

Çavşluğun şerefine, geldiklerinden beri ilk kez, gitti, o akşam Halo dayı ikiyüz elli gram et aldı geldi. Evde onu daha küçük parçalara ayırarak, yemek pişirdikleri teneke kutunun içine attı. Sonra, beş iri baş soğan doğradı içine, iki de iri patates. Tuz kattı, bir avuç kırmızı biber kattı, su kattı. Tutuşturdu tahta parçalarını... Tahta kulübenin içi bir anda dumanla doldu. Ama biraz sonra etin tatlı kokusu ortalığa yayıldı. İdiris gitti, bir de taze somun aldı geldi... O etin pişmesi, çok uzun geldi baba oğula. Pişer pişmez sahanın içine döktüler, elleriyle giriştiler. İdiris:

— Buba be, dedi, çavış oldun deye bundan böyle hep et mi yiyeciyk?

— Yok oğul, dedi Halo dayı, hep et yidik mi, sona bizim öküzler puuuf uçar geder...

Sahanın dibini oğluna bıraktı. İdiris, el kadar ekmeklerle sıyırdı sahanı. Sonra geçti, birkaç dakikanın içinde hem yemek pişirdikleri kutuyu, hem de sahanı yıkadı. Bir kalın sigara sardı Halo dayı... Öyle bir sırtını dayayış dayadı ki kulübenin tahta duvarına, sanki burası öz be öz dedesinden kendisine kalmış da, on katlı bir apartman inşaatına başlamış, inşaat ağası gibi...

— Oğul biliyon mu, heç umutsuzluğa düşmedim amma, artık eyice inandım ki, ben öküzleri arkama dakıp köve gedecem.

Elini kuşağına attı, çıkınları çıkardı. Önce yeşilini açtı, içinde onluklar, beşlikler ve ellilikler vardı... Bir yana ayırdı onu. Sonra, oğlunun kini açtı, onun içinde de ellilikler, yüzlükler vardı... Baktı paralara:

— Ulan, dedi, bi sayan olmalı ki saydırmalısın?

— Çağırı mi birini buba?

— Deli misin oğul, hümüğümüze mi çökdürecen sona... Dur hele dur, şu elli, şu da elli etdi yüz, yüz yüz daha, eder ikiyüz... Aklında eyicene tut...

Baba oğul, akıllarında tuta tuta, paraları biribiri üstüne koya koya saydılar. Halo dayı, çıkınları tekrar kuşağının içerisine koyarken memnun memnun gülümsüyordu:

(Devamı var)



(İlâncılık: 9492 — 172)



Avın incelikleri

Afrika'dan yeni dönen Marius:

— Anlatmakla bitmez, diyordu kendisini hayranlıkla dinleyen arkadaşlarına. Bir şapkalı kaplan avladım ki...

— Kaplanın şapkalısı da mı var?

— Var ya... Kaplanların en tehlikelisi, bu şapkalı olanları.

Arkadaşları hayretle sordu:

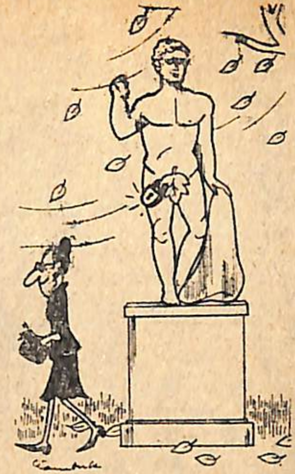
— Peki nasıl avladın?

— Özel bir sistemle... Şafakla ormana gittim. Büyük bir ateş yakıp, güzel bir mantar yahnisi pişirerek daha önce hazırladığım kır sofrasına bırakıp, bir kenara saklandım. Şapkalı kaplanlar, şapkasızlara göre daha midelerine düşkün olduklarından, yemeğin kokusunu duyan biri çıktı, geldi. Bizim yahniyi âfiyetle gövdeye indirdikten sonra beni gördü. Güldüm, güldü. Şöyle bir selâmladım, şapkasını çıkararak kibar bir reverans yaptı önümde.

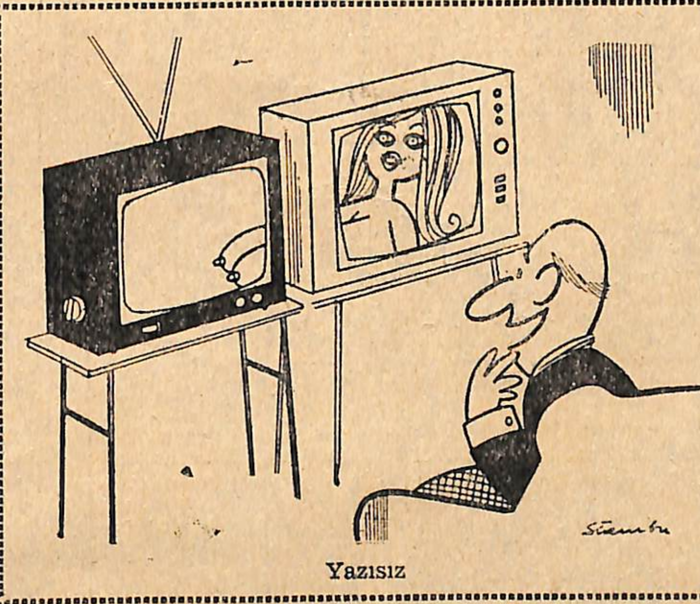
Diğerleri merakla sordu:

— Peki sonra ne yaptın?

— Hiç, dedi Marius. Sıkı bir pazarlıktan sonra iki frank verdim, şapkasını aldım!



Yazısız



Yazısız

Bu ne samimiyet

Yaşlı kızın bunalımlarını dikkatle dinleyen doktor sordu:

— Zaman zaman sebepsiz sinirlendiğiniz oluyor mu?

— Oluyor, dedi kız.

— Ateş bastığı?...

— Evet, oluyor.

— Bu gibi durumlarda limon suyu içiyor musunuz?

— Rica ederim doktor, diye nazlandı kız. Bu kadar çabuk senli benli olmamız pek doğru olmasa gerek. Biribirimizi daha az önce tanıdık.

Çapkınlık belgesi

Kocasının çapkınlığından şikâyet ederek, dâva etmek istediğini söyleyen kadına, avukatı sordu:

— Kocanızın çapkınlığını ispat edecek delilleriniz var mı?

— Elbette var, dedi kadın. Son iki çocuğum kendinden değil!

Giyinik olsalar

Müzeyi gezerken «Âdem ile Havva» tablosunun önünde duran küçüklerden biri, kardeşine sordu:

— Bunların hangisi Âdem?

Diğeri:

— Bilmem, dedi, ikisi de çıplak, nasıl anlaşılsın?

Ne sanmış

Hızla giden otomobile yetişerek durduran motosikletli trafik polisi:

— Düdük öttürdüğümde durmanız gerekirken neden kaçtınız? diye sorunca, arabayı kullanan cevap verdi:

— Birini ezdiğimi sanmıştım da...

Aksilik işte

Ömrünü yatakla, kahve arasında geçiren Toto çaresiz kalmış, istemiyerek de olsa eş dost aracılığıyla bir fabrikada işe başlamıştı.

Çalıştığı günün ilk akşamı:

— Fabrikadan kovuldu! diyerek girdi eve.

— Ne! diye bağırdı babası. Gene ne yaptın?

— Hiçbir şey yapmadım. Ustabaşı kıskandı, o kadar!

— Peki ama neyini kıskandı?

— Ne bileyim, işçi bir onun giyimiyle yaptığı işe baktı bir benim davranışlarıma baktı, herkes beni fabrikanın yeni ustabaşısı sandı!



— Gerçekten hiç şansım yok, tam eğlenmeye başladığım anda gelirsin her zaman!..

Gerekçe

Askerî doktor tarafından çürüğe çıkarılan er adayı Moris, telâşla sordu:

— Yanılmış olamaz mısınız?

— Hayır, dedi doktor. Bedenindeki kusurlar nedeniyle askerlik yapamazsınız!

— Mahvoldum, desenize!...

— Neden?

— Askere gidiyorum diye üç kızı evlenme vaadiyle kandırmış tım, patronuma «İhtiyar maymun» diye bağırmıştım ve evin bütün eşyalarını satmıştım da...

İdeal koca

Çevresindekilere, en iyi kocaların denizcilerden çıktığını söyleyen amirale, kadın dâvetlilerden biri sordu:

— Ne demek istediğinizi anlayamadım.

— Anlamıyacak bir şey yok madam, diye cevap verdi amiral. Denizciler, mesleki bilgilerini evlilikte uygulamakla, güçlükleri yenmesini bilirler. Ailede fırtına başladığı zaman limandan çıkar, dindiği zaman limana dönerler.

Biraz gayret

Telâşla banyodan fırlayan kadın, kendini hayretle izleyen kocasına sordu:

— Daha önce gördüğün yüzleri hatırlayacak kadar hafızan kuvvetli mi?

— Elbette... Neden sordun?

— Traş olurken kullandığın aynayı kırdım da...



— Daha önce sana «bir şartla» poz vereceğimi söylemiştim ya!..

Dünya Karikatürleri



-KORKMA, KORKMA! TEPENDEKİ O TEK SAÇINDAN BAŞKA ŞEYİNİ KESECEK DEĞİLİM!..



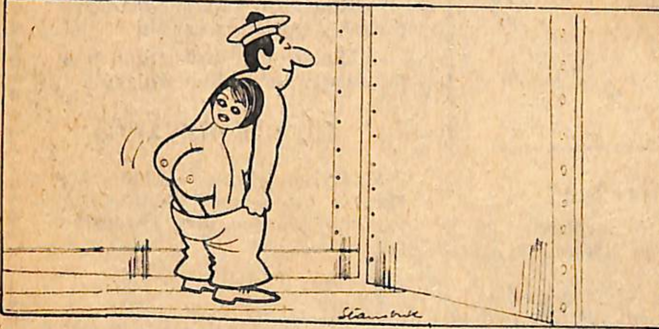
-DOKTORUN İŞİ E .INDAN AŞKIN BESBELLİ... ARTIK AÇIK HAVADA DA MUAYENE YAPIYOR!.



-VERGİ MÜFETTİŞİ EVDE..

-VE SENİN HESAP DEFTERLERİNE BAKMADAN...

-YÜZDE YİRMİ İNDİRİM YAPTI!.



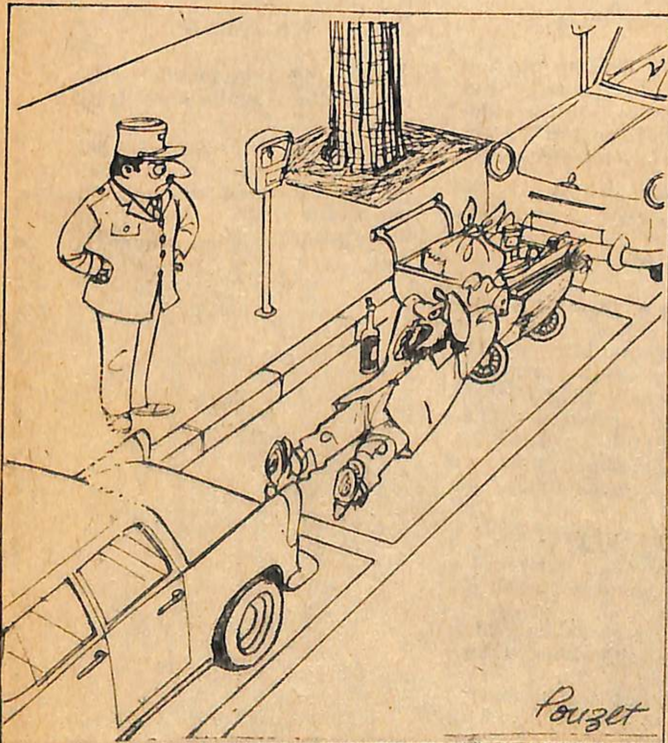
YAZISIZ



YAZISIZ



-OOO, DEMEK GECE KULÜBÜNDE ARTİSTSİNİZ. BEN DE KENDİ KENDİME "BU SURAT BANA HİÇ TE YABANCI DEĞİL" DİYORDUM!..



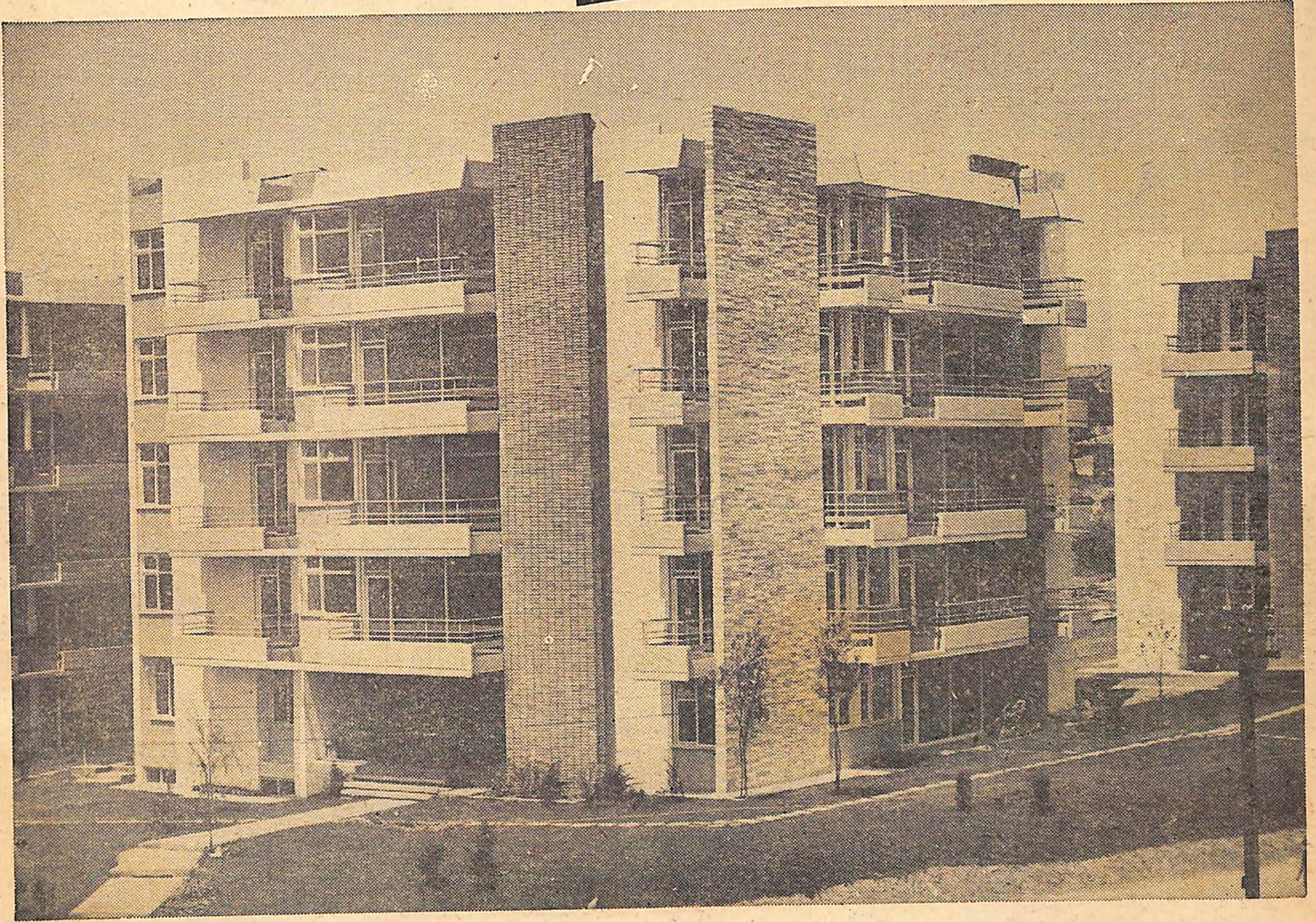
-PARASIYLA DEĞİL Mİ? BEN DE 100 KURUŞLUK PARK EDİYORUM İŞTE!..



-NOT EDİYORUM: "FENA DEĞİL, AMA DAHA İYİ YAPABİLİR"

Bu şahane apartman dairelerine
sahip olmak için

SON FIRSAT



işte size 40 APARTMAN DAİRESİ

Bu Apartmanlar, İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Adalara nazır, denize ve İstanbul - Ankara asfaltına çok yakındır. Fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı 2 yatak odası, renkli fayans tezgâhlı geniş, aydınlık mutfak ve şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. Duvarlar plâstik badanalıdır. Dairelerin Bankaya maliyeti 100.000 liradır.



Bu çekilişte ayrıca:

40 ADET **100.000** LİRA
80 ADET **25.000** LİRA
200 ADET **10.000** Liralık Tahvil
400 ADET **5.000** LİRA
800 ADET **1.000** LİRA
VE **20 000** TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

Kazanmak için tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar İş Bankasında toplayınız

TÜRKİYE İŞ BANKASI

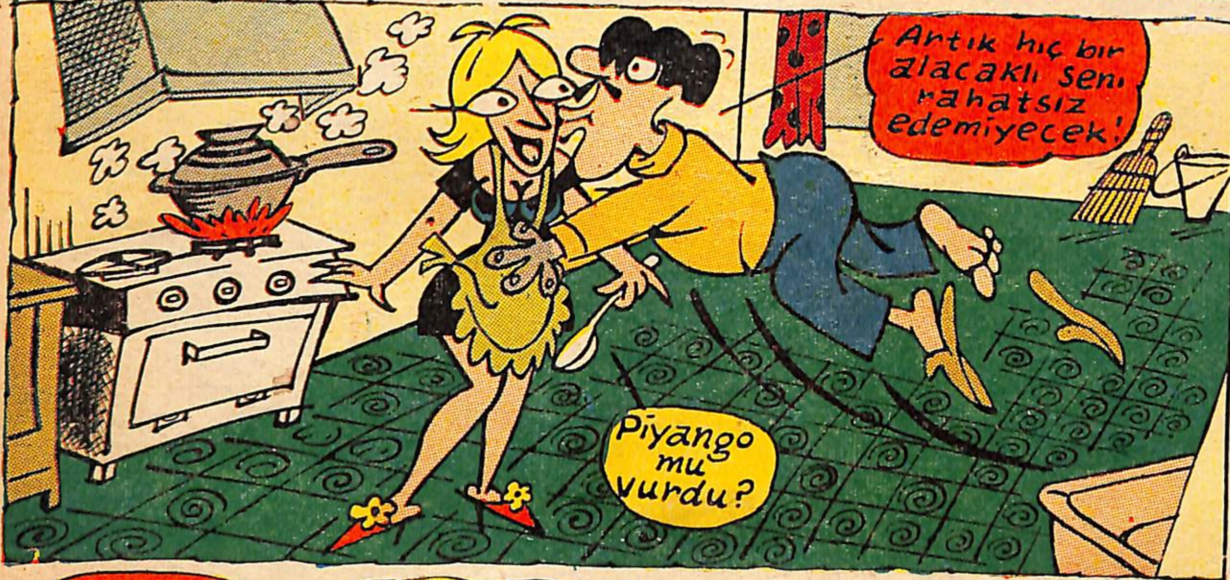
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3264 — 173)









Behçet, eve anadan doğma gelmişti ya. Aradan günler geçti. Behçet dinlenip kendine geldi ve tekrar tekrar Şaban'ın peşine düştü... Ne var ki her defasında borca ve zarara girdi. Diğer yanda alacaklılar da Behçet'in kapısını aşındırmağa başlamışlardı. Şaban'ı unutmuş, alacaklılardan kurtulmak için çareler aramağa başlamıştı Behçet!..





Alacaklı durumundaki Behçet borçlu duruma düşmüştü. Şaban'ın ona yaptıklarını şimdi o başkalarına yapmağa çalışacaktı... Başka çaresi yoktu ki...

